

THIÊN ĐĂNG

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 2

Hồi 4

Tình Sâu Như Bể

Tiểu Thúy chưa nói hết câu thì đã thấy ba kỵ mã đã đến trước Đại Tướng Quốc Tự.

Hai con ngựa dẫn đầu màu đen tuyền, chỉ nhìn qua cũng biết là giống danh câu, trên yên là hai tên tráng hán bận hắc y, lưng đeo trường kiếm.

Đi sau cùng cũng là tuấn mã lông trắng như tuyết không lẫn sợi lông khác màu nào. Kỵ sĩ là một ngân y thiếu niên tuổi trên dưới hai mươi, diện mạo rất anh tuấn, phải công nhận là một vị mỹ thiếu niên hiếm thấy, chỉ tiếc là đôi môi hơi mỏng một chút. Đôi mắt có vẻ gì thâm trầm, ngồi vững chắc trên yên với khí thế uy mãnh đầy tự tin, có vẻ như coi thiên hạ anh hùng chỉ có mình ta vậy.

Lẽ ra bạch mã nên đi đầu mới đúng. Nhưng nó đã đi sau thì nên nhìn nhận hai kỵ sĩ đi trước có nhiệm vụ tiền hô hậu ủng.

Ngân y khách tể mã đến thẳng trước kiệu mới rời yên nhảy xuống nhìn vào kiệu hỏi:

- Tiểu muội sao để người ta chờ lâu thế ?

Giọng nữ nhân từ trong kiệu lạnh lùng:

- Thế nào? Phiền các vị chờ lâu ư? Không kiên nhẫn được sao?

Ngân y khách cười nhún nhặn:

- Không phải thế ! Chẳng qua huynh lo cho muội dọc đường...

- Vậy thì đừng nhiều lời.

- Thôi được ! thôi được ! Không nói nữa, chúng ta đi nhanh nào, được chứ?

Thiếu nữ trong kiệu chột dụi giọng:

- Chàng còn chưa cho thiệp biết vị đó ở đâu.

Bạch y nhân hiểu rằng lời nói đó là nói với mình, nhưng từ khi có ba kỵ mã xuất hiện thì chàng bỗng mất hứng đi nhiều.

Chàng còn chưa kịp trả lời thì ngân y khách đã ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu muội nói gì vậy? Huynh chưa cho muội biết vị nào chứ?

Thiếu nữ trong kiệu lạnh lùng:

- Tôi không nói với huynh.

Ngân y thiếu niên sững sốt:

- Muội không nói với huynh, chẳng lẽ...

Bấy giờ hắn mới nhận ra bạch y khách, liền hỏi:

- Tiểu muội, người này là...

Thiếu nữ trả lời không chút do dự:

- Đó là bằng hữu của tôi.

Ngân y thiếu niên kinh dị hỏi:

- Bằng hữu của muội? Muội có một vị bằng hữu như thế từ lúc nào mà huynh chưa biết gì cả ?

- Chỉ vừa mới quen. Vì sao phải cho huynh biết?

- Vừa quen ư? À...ta hiểu rồi ! Tiểu muội vì mới gặp vị này nên dừng lại lâu để... chúng ta chờ đúng không ?

- Tôi muốn nói thêm mấy câu. Thực ra tôi đã không muốn đi.

- Chẳng trách nào...Không ngờ muội chỉ vì một vị bằng hữu mới quen mà đến trễ cuộc hội ước quan trọng này.

- Bởi vì vị bằng hữu này khác hẳn những người khác. Mọi hành vi cử chỉ hay ngôn từ của chàng đều bất phàm. Ở bên chàng, người ta cảm thấy rất thư thái và hứng thú, vì thế tôi không muốn xa rời chàng ...

Ngân y thiếu niên vẻ mặt trở nên rất khó coi, cố giấu tia mắt hằn học hỏi:

- Nếu đã thế sao muội không đưa vị bằng hữu ấy đi theo sau kiệu?

Thiếu nữ thản nhiên đáp:

- Như thế sao tiện? Tôi đã muốn mời chàng cùng vào ngồi trong kiệu nữa ấy chứ.

Ngân y thiếu niên biến sắc, nhưng vẫn gượng cười nói:

- Tiểu muội thật hay đùa...

- Ai đùa chứ? Tôi hoàn toàn nói thật đấy .

- Cứ cho là thật đi ! Thế nhưng bây giờ không còn sớm nữa, cha và mẹ đang sốt ruột chờ muội đấy, đi nhanh thôi !

- Không dám để bá phụ bá mẫu phải chờ lâu. Huynh đi trước, tôi sẽ đi ngay.

- Như thế sao được? Huynh đến đây là để đón muội mà.

Thiếu nữ trong kiệu tỏ vẻ kiên quyết:

- Có gì mà không được? Huynh cứ về trước báo với bá phụ và bá mẫu một tiếng, tôi sẽ đến sau.

Ngân y thiếu niên vội nói:

- Không được đâu ! Làm thế hai vị lão nhân gia sẽ giận đấy, và huynh sẽ phải hứng chịu. Tiểu muội, ta năn nỉ nàng cùng đi với chúng ta ...

Rồi vung tay quát bọn khiêng kiệu:

- Nào đi ! Khởi kiệu !

Bốn tên hoàng y đại hán vội khiêng kiệu lên.

Thiếu nữ trong kiệu thét lên:

- Đặt xuống ! Ta đã bảo đi đâu ?

Bốn tên đại hán sợ hãi đặt kiệu xuống như cũ.

Ngân y thiếu niên mặt tái đi, nhưng vẫn gượng cười nói:

- Tiểu muội muốn ta phải làm gì đây? Chẳng lẽ cần phải quỳ xuống cầu xin muội?

Thiếu nữ trong kiệu buông giọng mỉa mai:

- Cái đó tôi đâu dám? Huynh đường đường là vị đại thiếu gia mà.

Ngân y thiếu niên cười khổ nói:

- Thôi mà ! Tiểu muội đừng chửi ta nữa ! Ta đối với bất kỳ ai cũng có thể xưng là đại thiếu gia nhưng đối với một mình tiểu muội thì không được ...

- Tôi diễm phúc thế sao? Vậy đi trước dẫn đường đi, đại thiếu gia !

Ngân y thiếu niên nghe vậy mừng rơn vội nói:

- Tốt lắm ! Ngu huynh tuân lệnh !

Trước khi nhảy lên ngựa, hắn còn đưa ánh mắt độc địa nhìn bạch y nhân đầy hăm dọa.

Giọng nói của thiếu nữ trong kiệu dịu hẳn đi:

- Tôi phải đi rồi, chàng hãy nói chỗ nào đi.

Bạch y nhân đáp:

- Cô nương đừng hỏi nữa. Xong việc này tôi sẽ đến tìm cô nương là được.

Thiếu nữ trong kiệu trầm mặc một lúc mới nói:

- Thế cũng được chỉ mong sao chàng đừng quên để thiếp phải mòn mỏi trông chờ.

Ánh mắt Ngân y thiếu niên lóe lên tia hằn học.

Bạch y nhân không để ý trả lời:

- Tôi biết cô nương chờ mà, tôi sẽ cố đến sớm.

Giọng thiếu nữ hết sức dịu dàng:

- Vậy thì ...thiếp đi đây.

- Cô nương xin cứ tùy tiện, tôi cũng cần phải đi rồi.

Thiếu nữ ra lệnh:

- Khởi kiệu !

Bốn hoàng y đại hán không chút chậm trễ khiêng kiệu lên.

Ngân y thiếu niên đã ngồi thẳng trên yên chợt hướng về bạch y nhân đưa tay lên nhưng không hiểu sao lại hạ xuống rồi quay ngựa trở lại đường cũ.

Thiếu nữ trong kiệu ghen ngào nói:

- Thiếp đi đây, chàng hãy bảo trọng !

Bạch y nhân cảm động nói:

- Xin đa tạ ! Cô nương cũng hãy bảo trọng!

Ngân y thiếu niên chợt quay lại giục:

- Đi thôi ! Tiểu muội ! Đừng dùng dằng nữa ! Còn chuyện gì thì hãy để dành đến khi gặp lại sẽ nói cũng được. Nếu bây giờ nói hết thì e sau này không còn gì mà nói nữa.

Thiếu nữ hừ một tiếng rồi bỗng cao giọng:

- Tiểu Thúy ! Người phải lập tức truyền dụ đi khắp nơi trong võ lâm rằng vị bằng hữu này của ta đi đến đâu thì không được bất cứ ai phạm đến chàng, nếu không sẽ coi là đối địch với Lãnh Nguyệt ta !

Ngân y thiếu niên biến sắc.

Tiểu Thúy kính cẩn dạ một tiếng.

Chiếc kiệu từ từ rời chỗ, nhưng khi đi qua hết Đại Tướng Quốc Tự đến sát chỗ rẽ thì đột nhiên ô cửa sổ nhỏ phía sau kiệu được vén lên lộ ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp của một thiếu nữ.

Tiếc rằng khuôn mặt phong hoa tuyệt đại ấy chỉ lộ ra giây lát.

Thế nhưng bạch y nhân cũng kịp thấy rõ trên khuôn mặt như tiên nữ kia, đôi mắt kiêu diễm hàm chứa vạn ý tình đồng thời mang sự ước uẩn, vô hạn niềm ly tình biệt ý khiến chàng đứng sững sờ.

Chàng ngẩn người nhìn theo chiếc kiệu, bấy giờ ô cửa sổ đã buông xuống và chỉ chốc lát đã khuất sang phố khác.

Thật lâu bạch y nhân mới định thần thở hắt ra một hơi rồi thu hồi mục quang lại, rời khỏi Đại Tướng Quốc Tự .

Bấy giờ trời đã về chiều, cả ngày nay chàng chưa ăn gì, vì thế cảm thấy đói cồn cào.

Chàng vốn định rời khỏi thành ngay, nhưng không biết qua đêm, tìm đâu được chỗ lót dạ nên buộc phải thay đổi chủ ý, tìm một khách điểm dừng bữa.

Khi rời khỏi khách điểm thì ngày đã sắp hết.

Trên thế gian có nhiều việc xảy ra ngoài dự định của con người. Giá như chàng đi ngay mà không ghé vào khách điểm ăn cơm thì có lẽ sự tình đã khác đi

Nếu thế, thậm chí suốt đời chàng cũng đi theo hướng khác, đã không để lại dấu ấn suốt đời như vậy.

Mới đến cửa thành thì bạch y nhân bị một người chặn lại.

Người này là một hắc y nhân, lưng đeo trường kiếm, chính là một trong hai tên tráng hán tháp tùng vị Ngân y thiếu niên mà bạch y nhân mới gặp trước Đại Tướng Quốc Tự.

Hắn bước ra chặn bạch y nhân nói:

- Còn may là các hạ chưa đi ta mới đợi được. Chắc rằng các hạ còn nhớ ta chứ?

Bạch y nhân gật đầu:

- Còn nhớ ! Nói vậy là các hạ chờ tôi ở đây lâu rồi ?

Hắc y hán tử nói:

- Khá lâu rồi ! Vừa đi khỏi Đại Tướng Quốc Tự thì ta đã đến đây ngay. Dù sao thì cũng đã chờ được các hạ.

Bạch y nhân nói:

- Tôi thấy hơi bất ngờ ...các hạ có gì chỉ giáo?

Bạch y nhân hiểu rằng nhất định có sự phiền hà. Tuy vậy là người mạo hiểm và không muốn nhường bước trước bất cứ chuyện gì, vì thế chàng chờ xem diễn biến ra sao.

Hắc y đại hán nói:

- Thiếu chủ chúng ta sai tới đây chờ các hạ đã lâu. Gia thiếu chủ chính là muốn hẹn gặp các hạ ngay ở Đại Tướng Quốc Tự nhưng lúc đó không tiện vì thế sai ta đến đây chờ trước, nếu các hạ đến sớm thì xin đợi một lúc. Không ngờ các hạ bây giờ mới đến, có lẽ lúc này gia thiếu chủ đã chờ ở điểm hẹn từ lâu.

Bạch y nhân hỏi:

- Chắc quý thiếu chủ là vị bện ngân y cười bạch mã lúc ở Đại Tướng Quốc Tự?

Hắc y đại hán gật đầu:

- Không sai.

Bạch y nhân lại hỏi:

- Quý thiếu chủ tất là vị rất có danh tiếng, các hạ có thể cho biết...

Hắc y đại hán ngắt lời:

- Cái đó xin các hạ khi gặp gia thiếu chủ cứ hỏi thẳng.

- Nhưng tôi với vị đó chưa hề quen biết, vậy mà quý thiếu chủ cho người đến cửa thành chờ tại hạ với mục đích gì?

- Việc này đến lúc gặp gia thiếu chủ tất sẽ biết.

Bạch y nhân biết đối phương không thể giúp mình biết thêm được gì, đành hỏi:

- Quý thiếu chủ hiện ở đâu?

- Các hạ chỉ cần theo tại hạ là được.

Nói xong quay người đi trước dẫn đường.

Bạch y nhân ngẫm nghĩ chốc lát rồi cũng bước theo, một lát chợt hỏi:

- Giả sử tại hạ đi ra bằng cửa thành khác thì các hạ không gặp được, chẳng lẽ không hỏng việc của quý thiếu chủ?

Hắc y đại hán cười đáp:

- Tất nhiên khi đó tại hạ sẽ không gặp được các hạ. Tuy vậy sẽ gặp được người khác, vì tất cả các cửa thành, gia thiếu chủ đã bố trí người phục sẵn, các hạ muốn ra đường nào cũng thế thôi.

Bạch y nhân hiểu ra, gật đầu nói:

- Thì ra thế ... chứng tỏ quý thiếu chủ là người rất thông minh ?

- Gia thiếu chủ há chỉ là người thông minh ?

Bạch y nhân à một tiếng hỏi:

- Vậy quý thiếu chủ là người có bản lĩnh thần thông thế nào nữa chẳng ?

Hắc y đại hán ngập ngừng:

- Gia thiếu chủ còn có...

Nhưng nói chưa hết câu, hắn đã im bật nhìn bạch y nhân ngờ vực:

- Các hạ hỏi làm gì ?

- Chẳng làm gì cả, chỉ tiện miệng thôi.

- Vậy thì các hạ chẳng cần hỏi, cứ tự mình sẽ thấy.

Rồi không nói gì thêm.

Bạch y nhân cũng không hỏi nữa.

Hắc y đại hán dẫn bạch y nhân theo con đường vắng vẻ ven tường thành đi về hướng tây.

Lúc này sương xuống dày, bầu trời tối đen, thành Khai Phong nhiều nhà đã tắt đèn.

Khu vực sát tường thành là nơi cư ngụ của những hộ gia cư nghèo khổ, lại ở thưa thớt nên cảnh tượng khá hoang vắng thê lương.

Đi chừng một khắc, chợt nghe phía trước từ trong lùm cây rậm rạp vang lên tiếng quát:

- Ai? Đứng lại !

Hắc y đại hán dừng chân trả lời:

- Tôi đây. Người đã được dẫn đến.

Tiếng người trong lùm cây nói:

- Chờ đó !

Lát sau lại có âm thanh phát ra:

- Thiếu chủ bảo đưa người vào.

Bạch y nhân không lưu tâm đến lời ra lệnh trích thượng đó, vẫn theo hắc y đại hán đi sâu vào.

Đi qua lùm cây rậm rạp, chợt thấy phía trước là một ngôi tiểu đình hình bát giác đã hoang tàn, xung quanh là những giàn cây cảnh trơ gốc, mái ngói đổ nát.

Tiểu đình ẩn sau một gốc cổ thụ, cho nên phải đến khá gần mới phát hiện ra.

Bạch y nhân trông thấy trước ngôi tiểu đình có một người đứng khoanh tay

Lúc này sương tan mất phần nào, có thể nhận ra người đứng khoanh tay chính là vị Ngân y thiếu niên cao ngạo, độc địa mà bạch y nhân gặp hồi chiều trước Đại Tướng Quốc Tự .

Ngoài ra sau tiểu đình còn có hai tên hắc y nhân khác lưng đeo trường kiếm xuôi tay đứng nghiêm.

Hắc y đại hán vừa dẫn đường cho bạch y nhân đến trước mặt Ngân y thiếu niên chấp tay cúi đầu cung kính nói:

- Bẩm thiếu chủ, người đã được dẫn đến.

Ngân y thiếu niên khoát tay, tên hắc y đại hán vội lùi sang bên.

Ngân y thiếu niên đi vài bước đến đứng ngay trước mặt bạch y nhân.

Bạch y nhân vẫn đứng ngang nhiên không biểu lộ thái độ gì.

Ngân y thiếu niên nhú mày nói:

- Thật chẳng trách ! Quả là gan mật người không nhỏ.

Bạch y nhân thản nhiên nói:

- Các hạ quá khen.

Ngân y thiếu niên chú mục nhìn bạch y nhân hỏi:

- Quá khen ư ? Người biết ta là ai không ?

- Không biết !

Ngân y thiếu niên cười nói:

- Thế thì phải rồi. Dù sao người cũng là kẻ đầu tiên mà vẫn giữ được sự bình tĩnh không tỏ ra hoảng sợ.

Bạch y nhân vặn hỏi:

- Vì sao tôi phải mất bình tĩnh, vì sao phải hoảng sợ ?

Ngân y thiếu niên biến sắc nhưng vẫn cười nói:

- Hỏi khá lắm ! Bởi vì những người khác đều sợ ta.

Bạch y nhân thản nhiên đáp:

- Nhưng tôi không phải là người khác.

Ngân y thiếu niên gật đầu:

- Chính thế ! Vì người khác đều biết ta là ai, còn người lại không biết.

- Vậy người cứ nói ra người là ai xem ta có hoảng hồn khiếp vía như người nghĩ không ?

Ngân y thiếu niên lắc đầu:

- Đừng vội ! Thực ra ta cũng không cần người phải sợ ta.

Rồi chợt khoát tay nói:

- Chúng ta nhàn ngôn vô ích, nên đi ngay vào đề chính. Người có biết vì sao ta phái người đến đón ở cửa thành giữ người lại và đưa đến gặp ta không ?

- Ta không biết. Các hạ nói xem.

Ngân y thiếu niên cười nhạt:

- Ta thật nghĩ không ra người không biết hay giả bộ hồ đồ nữa.

- Ta là người không thích giả bộ ngây ngô, và ở đây chẳng cần phải thế.

- Thôi được ta sẽ cho người biết. Lúc ở Đại Tướng Quốc Tự ta có ý định hẹn gặp người nói chuyện nhưng bấy giờ không được tiện lắm.

- Ta biết. Quý thuộc hạ đã nói điều đó.

Ngân y thiếu niên à một tiếng rồi chợt quét mắt nhìn tên hắc y đại hán vừa dẫn đường lạnh giọng hỏi:

- Thật vậy không ?

Tên đại hán sợ hãi cúi thấp đầu nói:

- Bẩm thiếu chủ, thuộc hạ cho rằng việc đó không quan trọng...

Ngân y thiếu niên rít lên:

- Vậy người cho rằng việc gì mới quan trọng ?

Tên đại hán run rẩy nói:

- Thuộc hạ ...thật đáng chết ! Xin thiếu chủ...

Ngân y thiếu niên tàn nhẫn ngắt lời:

- Vốn người đã đáng chết !

Lời chưa dứt đơn chỉ điểm ra.

Tên đại hán ngã bịch ngay xuống, ngay ở huyết Mi tâm bị thủng một lỗ, máu tươi chảy ra thành vòi, chết rất thảm.

Hai tên hắc y đại hán khác đứng cuối ngôi đình làm như không nhìn thấy gì.

Chắc hẳn chúng đã quen với cảnh tượng trừng trị tàn khốc thế này nên mặt không đổi sắc, thậm chí không nhìn kẻ bất hạnh lấy một lần.

Bạch y nhân nhú mày rồi chợt cười nhạt nói:

- Bây giờ thì ta biết các hạ là người như thế nào rồi.

Ngân y thiếu niên hỏi:

- Người nói vậy có ý gì ?

Bạch y nhân đáp :

- Tên vừa chết bởi chỉ phong của người kể rằng người đã phái thủ hạ chờ ta ở khắp các cửa thành ...

Ngân y thiếu niên ngắt lời:

- Bởi vậy hẳn càng đáng chết !

Bạch y nhân nói tiếp:

- Ta nhận xét rằng người là người thông minh....

Ngân y thiếu niên lại ngắt lời:

- Ta đâu chỉ là người thông minh ?

- Chính tên đó cũng nói thế.

- Ai ?

- Tên vừa bị người giết đó.

- Hắn nói thế nào?

- Hắn chỉ nói người không chỉ là người thông minh, còn thế nào nữa thì sau này sẽ biết. Bây giờ ta mới tin lời hắn.

- Xem ra hắn khá hiểu ta ...Sao người không nói trước ?

- Nói trước thì sao?

- Nếu người nói trước thì hắn sẽ phải chịu kết cục thảm khốc hơn nhiều, không được chết thư thái như vậy đâu.

Bạch y nhân liếc nhìn hắn, trên mặt không lộ cảm xúc nào, lạnh lùng nói:

- Ta chưa từng gặp kẻ nào tâm địa độc ác như người.

Ngân y thiếu niên không chút tức giận, thậm chí còn tỏ ra đắc ý nói:

- Coi như người được khai nhãn giới. Bây giờ thấy thế nào ?

- Không thế nào cả. Người giết thủ hạ của mình, không liên quan gì đến ta

- Nói hay lắm ! Các hạ cũng tính được là người vị kỷ...

- Ai lại không vị kỷ ? Người ta sống ở nhân thế nhiều lắm cũng chỉ mấy chục năm, nếu không vì mình thì chẳng lẽ chuyên lo cho người khác hay sao?

Ngân y thiếu niên gật đầu lia lịa:

- Nói rất phải ! Nói rất phải ! Nhưng ta nói người vị kỷ không phải không đúng. Cũng như người nói, người sống tối đa chỉ trăm năm và trăm năm chẳng qua chỉ là nháy mắt ! Vậy thì phải biết chăm lo cho bản thân là đúng. Các hạ biết vì mình thì hay quá rồi...

Bạch y nhân thình lặng.

Ngân y thiếu niên nhìn đối phương vẻ dò xét rồi hỏi:

- Bây giờ các hạ biết vì sao ta cho người dẫn đến đây rồi chứ?

Bạch y nhân đáp:

- Vẫn chưa biết.

Ngân y thiếu niên nhắc lại bằng giọng độc địa:

- Vẫn chưa biết ! Ta xem các hạ không phải là người ngu đần nhất thế gian mà chỉ là người giỏi giả vờ nhất thế gian.

- Các hạ có việc gì thì cứ nói thẳng, ta không có thời gian nghe những chuyện rườm rà lời thôi.

- Thôi được, ta sẽ không kéo dài câu chuyện. Tuy nhiên người đừng trông mong gì. Trừ ta và mấy tên thủ hạ ở đây không ai biết được ta hẹn người đến ngôi đền nhỏ hoang vắng này...

Bạch y nhân ngắt lời:

- Người sai rồi ! Ta không trông mong vào ai cả ! Trong bất cứ việc gì ta cũng vẫn cho rằng trông mong vào người khác chỉ bằng hãy trông mong vào chính mình.

Ngân y thiếu niên gật đầu:

- Nói rất phải ! Xem ra người thật biết người biết việc, ta bắt đầu thích người rồi đấy.

- Xin đa tạ ! Ta thật cảm thấy vinh hạnh...nhưng tốt hơn cả là cứ đi thẳng vào việc đi !

- Đừng vội ! Ta biết người sốt ruột muốn nhanh chóng rời khỏi Khai Phong. Ta cũng có thể để người rời khỏi đây, tuy nhiên rời nhanh hay chậm và bằng cách nào thì hoàn toàn do thành ý của người, hay đúng hơn là người có biết điều hay không. Ta nói vậy người hiểu chứ ?

- Không ! Ta chưa hiểu.

- Thôi được, ta đành phải nói rõ vậy ! Cô nương mới quen mà coi người là bằng hữu đó, người có biết đó là ai không ?

Bạch y nhân đáp:

- Ta chỉ biết cô ấy tên là Lãnh Nguyệt, ngoài ra không biết gì thêm.

Ngân y thiếu niên gật đầu:

- Không sai.

Rồi chợt ngược lên trời nói thêm bằng giọng mơ màng:

- Đúng thế, cô ta hoàn toàn giống như cái tên của mình...Lãnh Nguyệt...vàng trắng lạnh lẽo....Nhưng không có thực, chỉ cảm thấy vẻ đẹp tuyệt vời huyền hoặc mà thôi.

Bạch y nhân nín lặng.

Ngân y thiếu niên chợt hỏi:

- Người có biết cô ta là người thế nào của ta không ?

- Không, là người thế nào của người ?

- Nhà ta và nhà cô ấy có mối thâm giao lâu đời. Ngay từ khi hai chúng ta chưa ra đời, hai nhà đã có lời đính hôn. Người hiểu thế nào rồi chứ ?

Bạch y nhân gật đầu:

- Ta hiểu. Nếu vậy cô ấy là vị hôn thê của các hạ.

- Không sai ! Người thật là người thông minh.

- Ta chỉ hiểu quan hệ giữa hai người là như thế, nhưng lại không hiểu người nói với ta việc đó với mục đích gì?

Ngân y thiếu niên sầm mặt nói:

- Đến giờ mà người còn giả ngây giả dại như vậy hay sao?

- Ta thật không biết mà.

Ngân y thiếu niên đột nhiên vung cao tay toan xuất chỉ nhằm thẳng mi tâm huyết đối phương, nhưng bạch y nhân làm như không thấy gì, vẻ mặt vẫn bình thản.

Ngân y thiếu niên nhìn chằm chằm đối phương một lúc rồi hỏi:

- Người thật là kẻ can đảm, trấn tĩnh hơn người hay có võ công cao tuyệt nên không biết sợ ?

Bạch y nhân đáp:

- Cả hai đều không đúng. Chỉ là ta nhận thấy là người chưa có ý định giết ta.

- Có vẻ như người rất cầm chắc?

- Lý do rất đơn giản. Hai chúng ta bình sinh chưa quen biết, đã không thù oán lại không cừu hận ...

Ngân y thiếu niên ngắt lời:

- Chắc gì? Vị hôn thê của ta đã có tình ý với người và không giấu giếm việc này. Trong trường hợp đó người bảo ta nên làm thế nào?

- Thật vậy ư ?

Ngân y thiếu niên danh giọng:

- Thôi đừng giả bộ đui điếc nữa. Hãy trả lời ta câu hỏi vừa rồi.

- Nếu vậy thì người nên tìm vị hôn thê của mình chứ sao lại tìm ta ?

- Người sai rồi ! Xưa nay mấy ai nhẫn tâm để vị hôn thê tươi như hoa của mình phải phiền lòng? Bởi vậy cách tốt hơn là phiền đến người khác một chút.

Bạch y nhân nhíu mày hỏi:

- Người đã có ý định như vậy thì có nói gì cũng vô ích. Hãy nói một câu cho dứt khoát, người muốn thế nào?

Ngân y thiếu niên cười nham hiểm:

- Ta đối với mọi người xưa nay vốn dung thứ, sẽ không làm khó cho người đâu.

Bạch y nhân lãnh đạm:

- Đa tạ !

- Nói chữ đa tạ bây giờ còn hơi sớm, khi người còn chưa biết điều kiện của ta.

- Điều kiện ư ?

- Không sai !

- Xin người cho biết .

- Thứ nhất, ta muốn người lập tức rời khỏi Khai Phong thành này ...

Bạch y nhân cười đáp:

- Ta đã muốn rời khỏi Khai Phong thành này.

Ngân y thiếu niên ngắt lời:

- Người còn chưa hiểu ta. Ta chỉ cần người vĩnh viễn không được gặp vị hôn thê của ta nữa.

- Có gì mà không hiểu? Chỉ cần ta vĩnh viễn không đến gặp Lãnh Nguyệt cô nương nữa là được chứ gì ?

Ngân y thiếu niên lắc đầu:

- Người còn chưa biết vị hôn thê của ta thần thông quảng đại thế nào đâu. Đặc biệt là gia đình cô ta, thế lực bao trùm cả thiên hạ. Cho dù người chấp nhận không tìm gặp cô ta nhưng cô ta chỉ cần muốn gặp người thì không sao tránh được...

Bạch y nhân à một tiếng hỏi:

- Thật vậy sao?

- Người không tin ư ?

- Không phải thế. Chỉ là...ta chỉ không hiểu sao người lại không ngăn cản vị hôn thê của mình ?

- Ta đã nói không nỡ làm phiền lòng mỹ nhân trong mộng của mình mà.

- Người đã thấy rằng vị hôn thê của mình có tình ý với ta. Chẳng lẽ người tìm cách ngăn cản chuyện đó lại không làm cho cô ấy phiền lòng hay sao?

- Cái đó ta không cần biết. Ta chỉ ngăn cản người chứ ta không ngăn cản cô ta, vì thế lòng ta không áy náy gì...

Bạch y nhân cười nhạt:

- Cách lập luận của người thật kỳ quặc. Nhưng nếu vậy thì người muốn ta phải làm gì?

- Rất đơn giản ! Ta sẽ đưa người đến một nơi mà chỉ mình ta biết. Người sẽ được chu cấp mọi tiện nghi ăn mặc và sinh hoạt cho đến khi chết....

Bạch y nhân hỏi:

- Nghĩa là người muốn ta rời khỏi võ lâm, trốn tránh mọi người suốt đời ?

Ngân y thiếu niên gật đầu:

- Không sai ! Chính ta có ý đó. Người chấp nhận chứ?

Bạch y nhân trầm ngâm một lúc rồi chợt ngẩng lên hỏi:

- Trên đời làm gì có người được ưu đãi như vậy chứ?

- Người cho như vậy là được ưu đãi?

- Chẳng lẽ không phải như vậy sao? Người sống trên đời phải chịu cực khổ đến bốn ba kiếm sống, bốn ba kiếm miếng cơm manh áo. Thế mà ở đây chỉ ngồi một chỗ vẫn được cung cấp đầy đủ mọi tiện nghi không phải mất công nhọc sức gì, thế sao không gọi là được ưu đãi đó.

- Người nói thế cũng phải. Nhưng chỉ cần người chấp nhận gật đầu là lập tức có được sự ưu đãi đó.

Bạch y nhân cười nhạt:

- Chỉ sợ không hoàn toàn như thế.

Ngân y thiếu niên cười to:

- Quả nhiên người hết sức thông minh. Đương nhiên là phải có điều kiện kèm theo.

- Thì ta nói trên đời không thể có sự ưu đãi dễ dàng như thế mà. Nói thử điều kiện nghe xem.

Ngân y thiếu niên đột nhiên đôi mắt lóe lên rất đáng sợ, nói:

- Điều kiện là người hãy để ta dùng kiếm vạch lên mặt mấy đường, lại điểm vào mấy chỗ huyết đạo ở tứ chi.

Bạch y nhân thản nhiên như đang thoả thuận về một chuyện làm ăn gì khác:

- Nói rõ ra là để người hủy hoại khuôn mặt ta, phế bỏ tứ chi ta thành một kẻ phế nhân có bộ mặt dị dạng gớm ghiếc ?

Ngân y thiếu niên gật đầu:

- Cái đó cũng dễ hiểu. Ta cung phụng người suốt đời, có người phục dịch chuyện ăn uống và mọi nhu cầu sinh hoạt khác, vậy thì người dùng đến tay chân làm gì? Cho đến chết, người chỉ ở có một nơi không trông thấy mặt người, không gặp bất cứ ai ngoài ta và một vài tên hầu hạ thì cần gì phải giữ dung mạo tuấn tú?

- Người nói vậy không sai. Nhưng nếu nói thế thì không thể gọi là được ưu đãi nữa.

- Phải ! Ta đã nói trước là không phải chuyện ưu đãi.

Bạch y nhân lắc đầu:

- Hừ...lại một lần nữa người tỏ ra vị kỷ...

- Đương nhiên ! Trong việc buôn bán ai lại muốn mình lỗ vốn? Huống nữa đây không chỉ là chuyện tiền nong...Nhưng theo ta biết thì có nhiều người tuy biết chắc mình lỗ vốn mà vẫn cứ làm.

Bạch y nhân thản nhiên hỏi:

- Trên đời này làm gì có kẻ ngu ngốc như vậy ?

Ngân y thiếu niên cười đáp:

- Đó không phải vì họ là những kẻ ngốc. Chẳng qua họ không thể làm theo ý mình.

- Bây giờ thì ta hiểu ý người rồi. Có nghĩa là điều kiện người vừa nêu không do ta làm chủ mà bắt buộc phải làm chứ gì ?

- Không sai. Người thật sự là người thông minh.

- Vậy sao người không giết ta lúc này, như thế chẳng đỡ phiền phức hơn không ?

- Ta đã nói trước là mình vốn là người khoan dung độ lượng mà.

Bạch y nhân đưa mắt nhìn tử thi tên hắc y đại hán dẫn đường cho mình vừa bị giết, cười nói:

- Ta không nghi ngờ gì về câu đó !

Ngân y thiếu niên không khó gì nhận ra hàm ý mỉa mai của đối phương, hần học nói:

- Bây giờ không nhiều lời, ta chỉ hỏi người một câu, có chịu chấp nhận điều kiện của ta không ?

Bạch y nhân nghiêm giọng:

- Ta có lý do để không thể rời khỏi võ lâm trong lúc này. Ngoài ra thân thể là do phụ mẫu sinh ra, sao có thể để cho người khác hủy đi ?

Ngân y thiếu niên gằn giọng:

- Hừ ! Lý do xác đáng làm sao ! Tiếc rằng như ta vừa nói, việc đó không do người định đoạt.

- Nhưng cho đến bây giờ thì ta là người định đoạt sự việc chứ không phải sự việc định đoạt bản thân ta.

- Nhưng bắt đầu từ bây giờ lại khác hẳn, bởi vì ta không như những người khác người đã gặp.

Bạch y nhân cười nhạt:

- Theo ta thì người hay người khác cũng như nhau cả.

Ngân y thiếu niên biến sắc hỏi:

- Vậy là người không chấp nhận ?

- Không sai !

Ngân y thiếu niên ngửa mặt cười hô hố một tràng mới nói:

- Để xem việc này do người định đoạt hay ta định đoạt.

Dứt lời chỉ điểm thẳng vào mũi đối phương.

Chỉ pháp vô cùng thần tốc, thế nhưng Bạch y nhân ứng phó còn mau lẹ hơn, chỉ lách mình là tránh được ngay.

Ngân y thiếu niên đứng ngẩn ra hỏi:

- Người có thể tránh được Tu La Chỉ của ta sao?

Bạch y nhân thần nhiên đáp:

- Sự thật ta đã tránh được.

Ngân y thiếu niên lạnh giọng:

- Vậy thì người thử chiêu thứ hai của ta xem.

Rồi xuất chỉ nhằm mũi trái đối phương điểm sang, kỳ thực đó chỉ là hư chiêu, bốn chỉ còn lại cong như móc câu với tư thế rất kỳ dị sẵn sàng công tới.

Chừng như bạch y nhân không nhận ra, lách người tránh đòn chỉ ở mũi trái.

Ngân y thiếu niên nhếch môi cười nham hiểm rồi lập tức xuất trảo nhằm huyết môn địch nhân chộp tới vô cùng thần tốc.

Nhưng bạch y nhân vẫn giữ vẻ trấn định vĩnh hằng, hầu như không bao giờ luống cuống, nhanh chóng xuất ra một chỉ điểm vào lòng bàn tay phải của Ngân y thiếu niên.

Chợt nghe phụt một tiếng, Ngân y thiếu niên mặt biến sắc, tay phải rũ ngay xuống, mặt tái xanh hốt hoảng lùi lại một bước nói lắp bắp:

- Người có thể phá được Cấu Hồn Trảo... của ta...chẳng lẽ người là....

Bạch y nhân cười nhạt:

- Chẳng lẽ Cấu Hồn Trảo lợi hại đến thế?

- Phóng mắt vào thiên hạ, tránh được Tu La Chỉ và phá được Cấu Hồn Trảo của ta chỉ có một hai người...

- Cũng có thể ta chỉ may mắn mà tình cờ tránh được...cũng có thể người đánh giá võ học mình quá cao.

Ngân y thiếu niên lắc đầu:

- Không, ta hiểu rõ, không phải người chỉ do tình cờ...

Rồi chợt ngừng mực nhìn đối phương thẳng thốt hỏi:

- Hiện tại người tránh được Tu La Chỉ và phá được Cấu Hồn Trảo của ta tại sao người không thừa cơ...

Bạch y nhân ngắt lời:

- Rất đơn giản. Ta với người vô cữu vô oán, đối với người không thù hận, ta chỉ xuất thủ tự vệ thôi.

Ngân y thiếu niên ngờ vực hỏi:

- Thật không ?

- Người không tin ư ?

- Ta không tin trên đời có kẻ như người. Ta đã dẫn người vào chỗ chết, trong lúc đó người có khả năng kết liễu ta nhưng người không làm...

- Có thể coi là người gặp những người như vậy lần đầu. Nếu không còn việc gì hơn ta xin cáo từ...

Ngân y thiếu niên vội nói:

- Đừng vội ta muốn hỏi người một câu.

- Người còn chuyện gì nữa ?

- Người thật không định hoàn thủ chứ ?

- Phải. Cũng như vừa rồi người đã xuất một chỉ một trảo nhưng ta đã không hoàn thủ.

- Nếu ta lại tiếp tục xuất thủ nữa thì sao ?

- Ta nhắc lại đối với người vô cữu vô oán ta xuất thủ chỉ với mục đích tự vệ.

Ngân y thiếu niên cười nham hiểm:

- Tốt vậy chúng ta thử xem.

Rồi xuất ngay chưởng đánh sang đối thủ.

Bạch y nhân quát mắt nói:

- Không ngờ người hiểm độc và xảo quyệt đến thế ...

Đồng thời xuất chưởng nghênh địch.

Đột nhiên ở phía đông bắc có ánh bạc lóe lên trong đêm tối với màu sáng dịu như ánh trăng.

Bấy giờ vầng trăng vẫn còn lơ lửng trên nền trời, nhưng từ góc đông bắc vật sáng vừa xuất hiện cũng giống như bầu trời lại thêm một vầng trăng nữa.

Ngân y thiếu niên vừa phát hiện thấy liền đứng phắt lại, thần tình lộ vẻ kinh dị.

Một trong hai tên hắc y đại hán kêu lên:

- Thiếu chủ, Lãnh ...

Ngân y thiếu niên mắng át đi:

- Câm miệng !

Tên hán tử sợ hãi im bặt.

Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy ?

Ngân y thiếu niên hậm hực rít lên:

-Người cũng câm miệng.

Vàng trắng vừa xuất hiện lao tới phía họ rất nhanh.

Đột nhiên Ngân y thiếu niên xuất song chỉ nhằm vào Bạch y nhân điểm tới, nhưng giữa đường đổi hướng nhằm vào hai tên hắc y đại hán.

Hai tên này hốt hoảng quỳ thụp xuống kêu lên:

- Thiếu chủ tha tội !

Vừa lúc đó hai ngọn đèn lồng lướt nhanh tới phía tiểu đình nhanh như hai vệt sao băng.

Ngân y thiếu niên biến sắc vội vàng thu chiêu định nhún mình lao đi thì nghe có âm thanh êm dịu vang lên:

- Cô nương có lời xin thiếu chủ lưu bước.

Bạch y nhân nhận ra giọng nói của thanh y cô nương có tên là Tiểu Thúy, liền hiểu ra mọi chuyện, trong lòng nảy sinh những tình cảm trái ngược.

Tuy nhiên bạch y nhân không suy tính nhiều, lập tức có ngay quyết định, nhẹ bước lên vào góc tối định bỏ đi.

Không ngờ tiếng nói vừa rồi lại cất lên:

- Cô nương cũng xin vị bằng hữu chưa biết tên nán lại một lúc.

Bạch y nhân đã định nhún mình nhảy lên nhưng nghe thế đôi chân như không phải của mình nữa, không sao điều khiển được nữa đành đứng lại.

Tiếp đó đã nghe giọng nói dịu dàng không sao quên được của người trong kiệu:

- Ngỡ rằng chưa biết bao giờ mới gặp lại nhau, không ngờ đêm nay được gặp lại.

Bạch y nhân hiểu rằng đối phương đang nói với mình đành quay về phía kiệu chấp tay nói:

- Xin chào cô nương .

Giọng thiếu nữ trong kiệu mang đầy vẻ trách móc:

- Chàng đã nói cần rời khỏi đây mà ? Sao bây giờ vẫn còn nấn ná đây nữa chứ ?

Đó là vì chàng đối với thiếp hay không muốn gặp lại nữa ?

Thiếu nữ không đếm xỉa gì đến Ngân y thiếu niên vẫn ngượng ngùng đứng khá gần chiếc kiệu khiến hấn không biết xử sự thế nào, sắc mặt khi đỏ lên khi tái đi.

Bạch y nhân vội đáp:

- Cô nương hiểu lầm. Tôi vốn đã muốn đi, nhưng khi định ra khỏi thành thì gặp một chuyện phải nán lại.

Thiếu nữ lại hỏi:

- Thiếp cầu xin chàng lưu lại một đêm nhưng chàng nhất quyết không chịu, vậy mà có việc gì buộc chàng phải ở lại ?

Ngân y thiếu niên vội vàng đưa mắt ra hiệu cho bạch y nhân vừa có vẻ khẩn cầu vừa có vẻ uy hiếp.

Thật ra hấn đã không biết tự lượng sức. Bây giờ còn có thể uy hiếp ai được nữa ?

Bạch y nhân làm như không nhận thấy bình tĩnh nói:

- Cô nương, tôi có thể không trả lời câu đó không ?

Ngân y thiếu niên thấy nhẹ hấn người, bên môi thoáng hiện nụ cười khó tả.

Tiếng thiếu nữ trong kiệu vang ra:

- Có thể. Đối với chàng thì thiếp không thể cưỡng ép trong bất cứ chuyện gì. Trái lại sẵn sàng theo ý chàng.

Ngân y thiếu niên biến sắc mặt.

Bạch y nhân nói:

- Đa tạ cô nương. Tôi đang vội đi, nếu cô nương không có việc gì nữa...

Thiếu nữ trong kiệu lập tức ngắt giọng:

- Thế nào ? Chàng lại định đi nữa sao ?

- Vâng, cô nương, tôi vì bất đắc dĩ ...

- Không được ! Chỉ duy nhất có việc này thiếp không thuận theo ý chàng. Từ chiều đến giờ đã lâu mà chàng còn chờ được, chẳng lẽ không thể nán thêm chút nữa? Nếu thiếp chưa đến chắc chàng cũng chưa đi đâu, tại sao vừa mới đến...

Bạch y nhân vội nói:

- Cô nương hiểu lầm. Mới rồi tôi đã định đi.

- Thiếp biết. Đó là vì chàng nhận ra giọng của Tiểu Thúy nên đoán thiếp sắp đến. Thiếp vẫn hằng mong được gặp lại chàng. Cho dù có phải tới đâu, trái tim thiếp cũng... sao chàng nữ nhẩn tâm ?

Câu nói vừa rồi khiến bạch y nhân cúi thấp đầu.

Thiếu nữ trong kiệu lại tiếp:

- Thiếp cầu xin chàng nán lại thêm chút nữa. Chàng là người đầu tiên trong đời mà thiếp cầu xin...

Bạch y nhân đành ngẩng lên đáp:

- Cô nương tôi xin tuân lệnh !

Giọng thiếu nữ u ám:

- Sao chàng phải nặng lời thế chứ ? Chỉ cần nói rằng chàng không đi là được...

Hình như Ngân y thiếu niên không chịu đựng được nữa vội chen lời:

- Tiểu muội...

Giọng thiếu nữ chợt trở nên lạnh lùng:

- Tôi không dám nhận cách xưng hô đó của Ôn thiếu chủ.

Ngân y thiếu niên cười khổ nói:

- Tiểu muội, sao nàng...

Thiếu nữ phũ phàng ngắt lời:

- Ôn thiếu chủ hiểu rõ tính khí của tôi rồi chứ ?

Ngân y thiếu niên ngừng bật.

Thiếu nữ chợt hỏi :

- Có phải Ôn thiếu chủ cho người tìm vị bằng hữu của tôi đưa đến đây không ?

Ngân y thiếu niên bối rối trả lời:

- Ngu huynh chỉ tình cờ gặp vị đó ở đây thôi.

Giọng thiếu nữ mỉa mai:

- Tình cờ ! Tôi muốn gặp chàng mà không sao tìm được, vậy mà thiếu chủ bất kỳ khi ngộ lại bắt gặp chàng ở đây. Xem ra thiếu chủ đối với chàng lại có duyên phận hơn tôi.

Bạch y nhân nghĩ thầm:

- Vị Lãnh Nguyệt cô nương này sao thế chứ ? Đã là vị hôn thê của người ta mà ăn nói không giữ gìn gì cả.

Ngân y thiếu niên ngập ngừng:

- Ngu huynh...tôi nói thật mà ! Nếu muội không tin thì cứ hỏi vị bằng hữu đây.

Bạch y nhân nghĩ thầm:

- Vị Ôn thiếu chủ này cũng thật đê tiện.

Tuy vậy cũng trả lời:

- Cô nương, vị Ôn thiếu chủ nói không sai.

Thiếu nữ trong kiệu nói:

- Nếu chàng cũng có lời như vậy thì thiếp cứ tạm tin hẳn một lần...Ôn thiếu chủ, tôi xin hỏi huynh đang đêm chạy đến nơi hoang vắng này làm gì ?

Ngân y thiếu niên chợt quét mắt nhìn xác chết tên thuộc hạ trả lời:

- Một tên Hắc Y Sứ này có hành vi trái với môn qui làm tổn thương đến uy danh của Ôn Gia nên ta mới đến đây truy sát hắn.

Thiếu nữ trong kiệu cười mỉa :

- À...đường đường một vị thiếu chủ mà lại đích thân truy sát một tên Hắc Y Sứ, vậy Tứ Sứ, Bát Vệ để làm gì ?

Ngân y thiếu niên đảo nhanh đôi tròng mắt nói:

- Sao nàng không tin ta chứ? Vị bằng hữu của nàng thấy ta giết người ở đây nên phát sinh hiểu lầm, bởi thế mà có sự tranh chấp khiến đến bây giờ vị bằng hữu vẫn ở lại...

Rồi quay sang bạch y nhân hỏi:

- Sự việc đúng như vậy không các hạ ?

Tuy hoàn toàn không có thiện cảm gì với tên Ngân y thiếu niên, thậm chí đầy ác cảm, thế nhưng trước tình thế đó bạch y nhân đành trả lời:

- Nếu Ôn thiếu chủ đã không sợ lộ ra thì tôi cũng không giấu nữa. Quả thật lúc tôi định ra khỏi thành thì thấy Ôn thiếu chủ giết người ở đây, cho rằng có kẻ hành hung liền chạy đến, bởi thế...

Thiếu nữ trong kiệu cười nói:

- Đường đường là vị thiếu chủ trừng trị thủ hạ sao lại tưởng là loại hạ nhân hung đồ chứ ? Thôi được ! Chàng đã nói vậy thì thôi. Ôn thiếu chủ, bây giờ hãy mang mấy tên Hắc Y Sứ đi đi !

Ngân y thiếu niên được thoát khỏi thế bí, vội nói :

- Được ! Được ! Chúng ta sẽ đi, còn nàng...

- Tôi thì sao chứ? Tôi không phải là người của Ôn thiếu chủ thì can gì phải lo giúp? Hiện tôi chưa muốn đi, thích cùng vị bằng hữu ở đây thưởng nguyệt chuyện trò một lúc, không chừng còn muốn vị bằng hữu đó lưu lại mấy ngày...

Ngân y thiếu niên mặt biến sắc, định nói gì.

Đột nhiên từ dạ không có mấy đốm sáng như sao băng tiến lại.

Chớp mắt hai bóng đen đã xuất hiện trước tiểu đình. Đó là hai người bạn hắc y.

Một người nói:

- Lão chủ nhân có lệnh bảo thiếu chủ và cô nương quay lại Long Đình.

Bạch y nhân vừa nhận ra hai người vừa mới đến rồi chợt sững sốt, bối rối cúi thấp đầu.

Bởi vì hai người này. Một lão nhân cao lớn và một tên thấp lùn trong Hàn Tinh Tứ Sứ mà khi giải thoát cho cha con Thiết Phiến Xảo Giác Trương Viễn Đình bạch y nhân đã từng đụng độ ở bờ đê lúc trưa.

Hai tên hắc y nhân nói xong đến trước Ngân y thiếu niên cúi đầu tham kiến rồi bước tới trước kiệu cung kính thi lễ.

Ngân y thiếu niên cao giọng hỏi:

- Lão chủ nhân nói thế nào?

Hắc y nhân cung giọng nói:

- Bẩm thiếu chủ, lão chủ nhân lệnh cho thuộc hạ mời thiếu chủ và cô nương lập tức quay lại Long Đình để gặp một vị quý khách.

- Quý khách nào vậy?

- Bẩm đó là vị thiếu chủ của Liễu gia.

Ngân y thiếu niên à một tiếng:

- Thì ra là Liễu Ngọc Lâm. Hắn đến đây làm gì ?

- Cái đó thuộc hạ không rõ.

Ngân y thiếu niên quay sang phía kiệu nói:

- Tiểu muội nghe rồi chứ?

Từ trong kiệu giọng thiếu nữ lạnh lùng vang ra:

- Tôi nghe rồi. Liễu Ngọc Lâm là khách của các người chứ đâu phải khách của tôi ? Thiếu chủ cứ đến gặp hắn, còn tôi không thích.

- Nhưng muội đã nghe rồi, nếu ngu ca không cùng với muội về Long Đình thì cha sẽ...

Thiếu nữ ngắt lời:

- Tôi biết ý bá phụ, nhưng tôi không muốn trở lại Long Đình. Thiếu chủ cứ trở về nói giúp tôi một tiếng là được .

Ngân y thiếu niên hốt hoảng nói:

- Làm thế sao được ? Muội cũng biết tính cha...

- Nhưng tôi biết thì sao ? Tôi chẳng phải người của Ôn Gia, không muốn biết đến cũng không được sao ?

- Tiểu muội sao nói thế ?

- Tôi cũng có tính khí của mình, không muốn phục tùng ý chí của người khác.

Ngân y thiếu niên ngẩn ra chưa kịp nói gì thì thiếu nữ trong kiệu đã nói tiếp bằng giọng kiên quyết:

- Cho dù thế nào tôi cũng không trở lại Long Đình nữa, nếu thiếu chủ một mực bức ép, tôi thề chẳng bao giờ còn đặt chân đến Ôn Gia nữa.

Ngân y thiếu niên liền xuống giọng:

- Thôi mà tiểu muội ! Đừng giận nữa. Nếu tiểu muội đã muốn thế thì ngu huynh sẽ về một mình vậy, được không ?

Rồi quay sang phóng ánh mắt sắc lạnh nhìn bạch y nhân, sau đó khoát tay ra hiệu cho thuộc hạ :

- Đi !

Ánh mắt độc địa của Ngân y thiếu niên gây ra chuyện rắc rối ngay.

Theo ánh mắt đó cả hai người trong Hàn Tinh Tứ Sứ soi mói nhìn sang, chợt lão cao lớn nhú mày rồi đến bên Ngân y thiếu niên nói nhỏ mấy câu.

Ngân y thiếu niên à một tiếng nhìn bạch y nhân cao giọng hỏi:

- Các người không nhìn nhầm chứ ?

Lão nhân cao lớn nói:

- Vẻ ngoài và dáng người rất giống chỉ chưa nhìn rõ mặt.

Ngân y thiếu niên nói với bạch y nhân:

- Các hạ ở đây nói chuyện với tiểu muội ta đi trước...

Bạch y nhân vẫn không ngẩng lên:

- Ôn thiếu chủ cứ tùy tiện.

Ngân y thiếu niên trầm giọng:

- Sao người không ngẩng mặt lên ? Hay sợ người ta nhận diện ?

Bạch y nhân đành thẳng mặt lên nói:

- Ôn thiếu chủ sai rồi ! Chẳng qua tôi không muốn phát sinh những chuyện phiền hà không đáng.

Lão nhân cao lớn vội nói:

- Thiếu chủ, chính là hấn, quyết không sai.

Tên hán tử thấp lùn cậy thế có thiếu chủ bên cạnh liền thét to một tiếng chực xông vào.

Ngân y thiếu niên vội ngăn lại quát:

- Người đã ném khổ đầu của hấn còn chưa đủ sao? Gặp cao nhân há có thể to gan vô lễ như thế ?

Thiếu nữ trong kiệu chợt hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Ngân y thiếu niên lộ vẻ đắc ý hỏi:

- Tiểu muội có biết vị bằng hữu của mình là người thế nào không ?

- Câu đó có ý gì?

Ngân y thiếu niên cười nhạt :

- Có gì ư ? Tiểu muội chỉ e hoa mắt rồi ! Hấn chính là kẻ đã dám đánh Hàn Tinh Tứ Sứ.

Thiếu nữ trong kiệu chợt thốt lên:

- Thật ư ?

- Thật hay không tiểu muội cứ việc hỏi hấn.

Thiếu nữ hỏi:

- Có phải chàng chính là vị đã đánh đuổi cả Hàn Tinh Tứ Sứ ở đập nước hồi trưa không ?

Bạch y nhân không thể phủ nhận, đành gật đầu:

- Đúng thế cô nương, chính là tôi.

- Vậy thì tôi đã hoa mắt thật ! Không ngờ chàng chính là vị có võ công cao tuyệt, một mình đánh đuổi cả bốn tên trong Hàn Tinh Tứ Sứ.

Ngân y thiếu niên cười hiểm độc:

- Xem ra tiểu muội còn chưa hiểu vị bằng hữu của mình được bao nhiêu...

- Cái đó không có gì lạ, bởi vì chúng ta mới quen nhau chưa lâu mà.

- Cho dù có lâu hơn, ta cho rằng tiểu muội chưa chắc đã biết rõ.

Giọng thiếu nữ lạnh tanh:

- Ôn thiếu chủ ! Đó là việc của tôi. Có thể cho thiếu chủ biết là ngay cả tính danh của vị bằng hữu này tôi còn chưa biết. Nhưng đó không phải là điều đáng bận tâm.

Ngân y thiếu niên không dấu sự bất bình:

- Tiểu muội thay đổi từ khi nào thế ?

- Thay đổi thế nào chứ ?

Ngân y thiếu niên cười gượng:

- Không có gì ! không có gì ! Nhưng dù sao tiểu muội bây giờ cũng biết hấn là ai ?

Thiếu nữ phản vấn:

- Biết thì sao? Và không biết thì sao chứ ?

- Tiểu muội, hấn đã hạ nhục Hàn Tinh Tứ Sứ. Phóng mắt vào thiên hạ không ai dám...

Thiếu nữ cười đáp:

- Tôi biết ! Vậy thì bây giờ có chàng ở đây, thiếu chủ cứ việc hỏi tội. Không những vì chuyện chàng đã hạ nhục Hàn Tinh Tứ Sứ mà có khi còn hơn thế nữa.

Ngân y thiếu niên hiểu ra ẩn ý của thiếu nữ, mặt tái đi, một lúc mới đánh giọng hỏi:

- Vậy tiểu muội còn coi hấn là bằng hữu của mình ?

Thiếu nữ trong kiệu thản nhiên đáp:

- Tôi vĩnh viễn coi chàng là bằng hữu.

- Nếu vậy tiểu muội cứ nói chuyện với hấn. Ta đi đây !

Dứt lời phóng mình lao khỏi Tiểu Đình. Hai tên đại hán trong Hàn Tinh Tứ Sứ và hai hắc y đại hán còn lại ngẩn ra một lúc, rồi cũng vội vã đuổi theo chủ nhân.

Thiếu nữ trong kiệu hừ một tiếng nói với theo :

- Không biết Ôn thiếu chủ học được lòng bao dung như thế từ lúc nào ?

Rồi bỗng dịu giọng :

- Chàng đến gần đây một chút được không ?

Bạch y nhân ngáp ngừng một lúc rồi đến gần chiếc kiệu.

Thiếu nữ nói:

- Không ngờ có mấy khắc mà chàng tỏ ra lạnh lùng như vậy...

- Cô nương, tôi rất áy náy vì không biết cô nương có mối quan hệ thâm tình với Hàn Tinh...

- Chàng sao nữa làm thiếp buồn lòng như vậy ? Hàn Tinh là Hàn Tinh, còn thiếp là thiếp. Việc chàng đánh Hàn Tinh Tứ Sứ không liên quan gì...

- Nhưng dẫu sao Hàn Tinh với gia đình cô nương có mối quan hệ sâu sắc từ lâu. Hơn nữa cô nương lại là...bằng hữu của Ôn thiếu chủ.

Thiếu nữ trong kiệu nói:

- Quả thật nhà thiếp và Ôn gia có mối thâm giao. Nhưng đối với thiếp lại không gần gũi bằng chàng, chàng hiểu lòng thiếp chứ ?

Bạch y nhân thấy tim mình đập rộn lên, nhỏ giọng:

- Đa tạ cô nương !

Thiếu nữ lộ vẻ không hài lòng:

- Sao chàng khách khí vậy chứ ?

Bạch y nhân bối rối không biết trả lời sao.

Thiếu nữ cười hỏi:

- Chắc bây giờ chàng biết hấn là ai rồi chứ ?

- Tôi biết đó là vị thiếu chủ của Hàn Tinh .

- Đúng thế hấn là Ôn Thiếu Khanh, từ nhỏ đã được nuông chiều nên trở thành kẻ tự cao tự đại, cuồng ngạo thành tính, cậy vào thế lực của gia đình không coi ai ra gì.

- Chẳng trách nào...Ai dạy dỗ được vị thiếu chủ của Hàn Tinh được chứ ?

- Nhưng thiếp không chịu được tính cuồng ngạo của hấn, mặc dù đối với thiếp, hấn bao giờ cũng hết sức nhún nhường, thậm chí không dám cao giọng, không có vẻ gì của kẻ trượng phu ngang tàng bầy thước.

Bạch y nhân hỏi:

- Vị đó đối với cô nương trăm nghe trăm thuận như thế là tốt chứ sao ?

- Chàng cho rằng như vậy là tốt ư ?

- Theo tôi thì mọi cô nương đều thích...

Thiếu nữ trong kiệu ngắt lời:

- Không ngờ chàng lại có cách nhìn như vậy. Cho dù không ít cô nương thích một nam nhân răm rắp nghe lời mình. Nhưng trái lại, thiếp rất có ác cảm với loại người đối với người khác thì hung tàn bạo ngược nhưng trái lại đối với vài nữ nhân thì nhún nhường. Thiếp mến mộ những tính cách, có khí khái của bậc đại trượng phu...

- Có lẽ mỗi người có quan niệm khác nhau...

- Đúng thế ! Nhưng thiếp lại kiên trì bảo vệ quan niệm của mình.

Bạch y nhân nín lặng.

Lát sau thiếu nữ trong kiệu chợt hỏi:

- Chàng thấy võ công của Ôn thiếu chủ thế nào ?

Bạch y nhân đáp:

- Hàn Tinh uy chấn thiên hạ, Ôn thiếu chủ có võ học gia truyền uyên thâm tất nhiên cao hơn người một bậc.

- Hừ ! Cao hơn người một bậc...chàng thực lòng đấy chứ ?

Bạch y nhân bối rối hỏi:

- Ý cô nương...

- Thiếp hỏi chàng, hai người đã động thủ với nhau chưa?

Bạch y nhân vội lắc đầu:

- Chưa mà ! Tôi không thể tùy tiện động thủ với người khác.

Thiếu nữ trong kiệu u oán hỏi:

- Vậy là chàng dối thiếp rồi ! Chàng nỡ nhẫn tâm lừa dối thiếp hay sao ?

- Cô nương ! Tôi nói thật mà...

- Còn nói thật nữa ! Thiếp biết rằng hai người không những từng động thủ mà hẳn đã phải nếm khổ đau, đúng vậy không ?

Bạch y nhân vẫn một mực phủ nhận:

- Cô nương đoán sai rồi !

- Không đâu ! Không ai hiểu tính nết Ôn Thiếu Khanh bằng thiếp, kể cả song thân hẳn ! Nếu hai người còn chưa động thủ và hẳn còn chưa nếm qua khổ đau thì sau khi biết chàng dả thương Hàn Tinh Tứ Sứ, đời nào hẳn chịu bỏ qua ? Tuyệt đối không đâu ! Ôn Thiếu Khanh không phải loại người có được lòng vị tha như thế...

Bạch y nhân thấy trong lòng chấn động vì lập luận của đối phương nhưng vẫn cứ biện bạch:

- Cô nương đã nghe rồi đó, vì hẳn tuân phục cô nương...

- Tuy nói thế nhưng trong trường hợp này lại nghiêm trọng hơn. Không phải vì hẳn tuân phục thiếp mà vì biết rõ mình không phải là đối thủ của chàng. Bởi thế mà lờ đi, lợi dụng đó mà lưu lại chút tình. Chàng có cho là thế không ?

- Cô nương thật sự...tôi không...

- Đến bây giờ chàng vẫn một mực hối cãi ! Chàng sợ gì chứ ? Sợ thiếp trách chàng hay sợ thiếp hiểu chàng hơn một chút ? Điều thứ nhất không bao giờ xảy ra, còn việc thứ hai thì chàng không nên thế ! Thiếp coi chàng là người...tri kỷ, chỉ nguyện thực tâm, chàng nỡ lòng nào dối với thiếp như thế ?

Bạch y nhân lặng thinh.

Thiếu nữ không chịu bỏ qua gặng hỏi:

- Thế nào ? thiếp không đoán sai chứ ?

Bạch y nhân thở dài:

- Cô nương sao phải khổ thế chứ ? Tại sao nhất định phải...

Thiếu nữ trong kiêu ngất lời:

- Đừng hỏi thiếp câu đó ! Xin chàng trả lời xem thiếp nói như vậy có đúng hay không ?

Bạch y nhân lặng lẽ gật đầu.

Giọng thiếu nữ có phần trách móc:

- Chàng thật là...Sao không thừa nhận trước đi, chờ người ta phải khổ tâm mới chịu ...

- Vì tôi không muốn để ai biết Ôn thiếu chủ từng chịu thiệt thòi bởi người khác...

- Vì sao?

- Cô nương cũng biết việc này rất quan trọng, ảnh hưởng đến uy danh của Hàn Tinh và Ôn gia...

Thiếu nữ trong kiêu thở dài:

- Thiếp đã nhìn người không nhầm ! Chàng quả là người có tấm lòng nhân hậu và độ lượng, khí khái hơn người, xứng đáng là bậc đại trượng phu đỉnh thiên lập địa hơn ai hết ! Ôn Thiếu Khanh không thể sánh được với chàng một chút nhỏ.

- Đa tạ cô nương quá khen...

- Chàng sao lại cứ mãi dùng chữ “ đa tạ ” để nói với thiếp như vậy? Lần sau nếu như thế thì thiếp sẽ không thèm nghe đâu...

Bạch y nhân cười bẽn lẽn.

Thiếu nữ hỏi tiếp:

- Chàng hãy kể đi, hai người vì sao mà động thủ ?

- Thực ra ta cũng không có gì lắm, tôi chỉ bức bách nên buộc phải xuất thủ tự vệ.

- Theo thiếp được biết Ôn Thiếu Khanh một khi đã xuất thủ đều ra chiêu sát thủ tàn độc, chỉ sử dụng tuyệt học của Hàn Tinh, làm sao chàng có thể chống cự lại tuyệt học đó ?

- Cô nương, có lẽ chỉ do gặp may thôi...

- Chàng lại thế rồi ! Nên biết khiêm tốn là đức tính tốt nhưng nếu quá khiêm tốn lại trở thành tự ti. Một người không nên kiêu ngạo nhưng cũng không được tự ti...

- Nếu vậy thì nên coi rằng võ học của Hàn Tinh còn chưa thể làm gì được tôi .
  - Không những thế hấn còn chịu thiệt thòi trước chàng, đúng vậy không ?
- Bạch y nhân gật đầu.

Thiếu nữ hỏi tiếp :

- Hai người đã đánh nhau mấy chiêu?
- Nói cho đúng thì hấn xuất thủ hai chiêu.
- Hai chiêu thế nào?
- Nghe vị thiếu chủ đó nói rằng một chiêu là Tu La Chỉ, chiêu kia là Cấu Hồn

Trảo.

Thiếu nữ trong kiệu kêu lên thất thanh:

- Tu La Chỉ và Cấu Hồn Trảo ư ? Hai loại tuyệt học của Hàn Tinh uy trấn thiên hạ, đương thế vô địch...sao chàng có thể phá giải nổi ?
- Chẳng lẽ hai chiêu đó lợi hại đến thế ?

Thiếu nữ trong kiệu giải thích:

- Theo thiếp được biết thì trong võ lâm, gần trăm năm nay chỉ có hai vị kỳ nhân mới có thể phá giải được tuyệt học của Hàn Tinh, vậy mà chàng cũng...

Cô ta chợt dừng lại giữa câu hỏi:

- Chẳng lẽ chàng có quan hệ gì với hai vị đó ?
- Cô nương nói rõ xem đó là hai vị kỳ nhân nào ?
- Một vị danh hiệu là Khô Tâm Hòa Thượng ở Đại Lô Âm Tự trong núi Tiểu Hàn Sơn, còn vị thứ hai là Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường ẩn mình ở Trường Thanh Cốc thuộc Ai Lao Sơn.

Bạch y nhân nghe nói thì chấn động cả người, nhưng lát sau lắc đầu cười nói:

- Cô nương, tôi chưa từng nghe nói qua vị nào trong hai vị đó cả.
- Hai vị kỳ nhân này, một vị năm mươi năm trước đã tung hoành khắp cõi Trung Nguyên, uy trấn thiên hạ. Còn vị kia mới được giang hồ biết đến trong năm mươi năm sau này. Vị thứ nhất là Thiên Ngoại Thần Ma, còn vị thứ hai Khô Tâm Hòa Thượng. Người ta cho rằng Khô Tâm Hòa Thượng vẫn còn tại thế, còn Thiên Ngoại Thần Ma đã mấy chục năm nay không nghe tin tức gì, chỉ sợ rằng đã tạ thế từ lâu.

Bạch y nhân nói:

- Vậy thì đúng rồi, làm sao tôi có thể có quan hệ với hai vị kỳ nhân đó ?

Thiếu nữ vẫn gặng hỏi:

- Thật chàng không có chút quan hệ với họ sao ?

- Tôi vừa nói, ngay cả danh hiệu của họ còn chưa nghe nói đến mà, làm sao có qun hệ nào với họ được ?

- Nếu vậy sao chàng có thể phá được tuyệt học của Hàn Tinh...

- Thì tôi nói do gặp may mà...

Thiếu nữ nghiêm giọng :

- Không thể có khả năng đó ! Chàng có võ công cao tuyệt nên cũng biết rằng trong võ học không thể nói tới may mắn mà chỉ do bản lĩnh. Chàng có thể cho thiếp biết lệnh sư là ai không?

Bạch y nhân đáp:

- Chỉ sợ nói ra cô nương cũng không tin. Tôi chỉ tự mình mò mẫm không có sư phụ.

Thiếu nữ trong kiêu ngạo nhiên hỏi:

- Không có sư phụ ư ? Mò mẫm thế nào?

- Tôi đã nói qua với cô nương, tôi vốn xuất thân từ một gia đình bản hàn chuyên nghề nông dân nên từ nhỏ đã thạo việc cày cuốc. Có lần cuốc đất tôi nhặt được một chiếc hộp nhỏ chìm sâu dưới bùn, mở ra mới thấy bên trong là một pho sách các loại, ngoài bìa đề chữ Quy Nguyên Chân Kinh...

Thiếu nữ chen lời:

- Chắc đó là một pho bí kiếp võ học .

Bạch y nhân kể tiếp:

- Lúc đầu tôi chưa biết đó là pho bí kiếp võ học, cũng không hiểu nó là thứ gì chỉ thấy ngoài những dòng chữ khó hiểu còn vẽ rất nhiều hình người đủ mọi tư thế. Thấy hay hay tôi lén tập những động tác như trong bốn thư đã vẽ sao cho mọi người đừng biết, lâu dần thành quen và hiểu ra đó là một pho bí kíp võ học. Vì thế mới nói rằng mình vô sư mà chỉ tự học.

- Thì ra là thế...Nếu vậy thì đúng là vô sư tự học rồi. Phải coi đó là phúc phần rất lớn. Cũng là cơ duyên của chàng...Bây giờ chàng vẫn còn giữ pho bí kíp đó không ?

Bạch y nhân đáp:

- Ba năm trước tôi đã đốt nó đi rồi.

Thiếu nữ trong kiêu kinh hãi kêu lên:

- Pho bí kíp quý giá như thế sao chàng lại đốt đi ?

- Cô nương tôi phải làm như thế, vì đó là tuân theo chỉ thị ở trang cuối cùng trong pho bí kíp đó.

Thiếu nữ à một tiếng hỏi:

- Chỉ thị thế nào ?

- Ở trang cuối có viết mười sáu chữ là “Quy Nguyên Chân Kinh tặng người có duyên, học xong rồi đốt chớ để lưu truyền”

- Có lẽ người viết ra bí kíp đó sợ nó rơi lạc vào tay ma đạo hoặc sợ tin tức lan truyền ra sẽ dẫn đến một cuộc tranh đoạt rất dễ phát sinh họa kiếp...Thiếp thấy pho bí kíp đó là của vị Thiên Ngoại Thần Ma Độc Cô Trường Minh hoặc Khô Tâm Hòa Thượng Đại Lôi Âm Tự soạn ra.

Bạch y nhân hỏi:

- Sao có thể thế được ?

Thiếu nữ đáp:

- Bởi vì võ học ký tải trong đó có thể khắc chế được võ học của Hàn Tinh.

- Cô nương sai rồi. Cuối pho sách ghi danh hiệu của người thủ bút là Bao Ngọc Thư Sinh.

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Bao Ngọc Thư Sinh ? đó là vị nào mà thiếp chưa từng nghe ai nói đến.

- Có thể là vị kỳ nhân từ mấy trăm năm trước...

Thiếu nữ trong kiệu vẫn tỏ ra nghi hoặc:

- Cũng có thể, những vị tiền bối mấy trăm năm trước thiếp biết không nhiều. Nhưng dù sao đây nhất định phải là bậc dị nhân, thế nhưng chưa nghe ai nhắc đến kể cũng lạ.

Bạch y nhân nói:

- Cô nương, có thể vị đó không phải là người hiếu danh, xưa nay từng có nhiều nhân vật chỉ thích túc ẩn chốn sơn lâm không muốn ai biết.

- Có thể, dù sao...đổi việc này không chỉ thiếp mà bất cứ ai cũng đều không tin chàng có thể tự luyện thành võ học mà không có sư phụ chỉ dạy. Tuy tự học cũng có thể đạt được một số thành tựu nhưng rất khó chiếm lĩnh được võ học cao tuyệt.

Bạch y nhân thấy trong lòng chấn động nhưng chưa kịp nói thì thiếu nữ đã tiếp:

- Tuy vậy cũng có ngoại lệ. Đó là trường hợp thiên bẩm võ học độc nhất vô nhị. Xem chàng có thiên tư, lại thông minh chính khí, việc tự thành tuyệt học cũng có khả năng ..

Bạch y nhân lặng thinh không nói.

Lúc sau thiếu nữ chợt hỏi sang chuyện khác:

- Thôi không bàn đến chuyện này nữa. Xin chàng hãy nói có đúng là lúc chàng sắp ra khỏi thành có thấy Ôn Phi Khanh giết người mà chạy tới đây hay không ?

Bạch y nhân khẽ gật đầu:

- Đúng thế cô nương.

- Chỉ sợ rằng chàng không lưu ý rằng ở đây cách thành môn khá xa, lại rất vắng vẻ. Không ai từ cửa thành có thể thấy sự việc diễn ra ở đây.

Bạch y nhân ngẩn ra một lúc mới nói:

- Cô nương...lúc bấy giờ tôi nghe có tiếng kêu...

Thiếu nữ truy vấn:

- Vậy sao chàng không nói từ trước mà nói rằng thấy Ôn Phi Khanh đang giết người mới chạy tới?

Bạch y nhân biện bạch:

- Bấy giờ tôi nói thế cho qua chuyện mà không giải thích rõ ...

Thiếu nữ bồng thở dài:

- Chàng nói thế là vì chiều theo ý người khác, nhưng đâu biết hắn có suy nghĩ chút nào đến ân tình đó...Sao chàng không chịu thừa nhận Ôn Thiếu Khanh không muốn cho chàng ra khỏi thành, sai thuộc hạ dẫn chàng đến đây ?

Bạch y nhân đỏ mặt đáp:

- Cô nương, việc này...

Giọng thiếu nữ trở nên phần uất :

- Chàng có nhớ lúc ở Đại Tướng Quốc Tự tôi đã nói rằng bất kỳ ai gây phiền phức với chàng là đối địch với Lãnh Nguyệt không ? Thế mà Ôn Thiếu Khanh bất chấp lời cảnh báo đó.

Bạch y nhân yếu ớt nói:

- Cô nương nghĩ oan cho vị đó...

- Thật vậy ư ? Đến giờ mà chàng còn bênh vực cho hắn ư ? Chàng thật là người hiểm có ! Nếu chàng không có võ học cao cường thì nhất định bị hạ sát bởi Tu La Chỉ hoặc Cấu Hồn Trảo rồi ! Thế mà chàng vẫn nhất mực bao biện cho hắn, thiếp thật không hiểu...

- Thế nhưng cô nương thấy đấy, tôi không bị chút thương tích nào...

Thiếu nữ không nén được sự tức giận nói:

- Nếu chàng không được bình yên thì làm sao thiếp chịu để hắn rời khỏi đây? Mới đến Long Đình xong thì hắn liền biến đâu mất. Lúc đó thiếp không để ý lắm. Mãi

sau đó thiếp mới tỉnh ngộ rằng hấn lén lút truy theo chàng nên vừa lo vừa tức vội vàng quay về tìm khắp thành Khai Phong cho đến tận đây. Dọc đường thiếp đã quyết định rằng nếu hấn khiến chàng bị thương, dù rất nhẹ cũng bắt Ôn gia phải trả giá gấp trăm lần.

Bạch y nhân xúc động nói:

- Ân tình của cô nương, tôi vô cùng cảm kích.

Thiếu nữ tỏ ý không hài lòng:

- Chàng sao thế chứ ? Hết “đa tạ” lại cảm kích...chẳng lẽ chàng không có câu gì khác hơn sao?

- Cô nương, tôi xin nói câu thật tình. Nếu lỡ tôi làm Ôn thiếu gia bị thương, nhất định tôi cảm thấy bất an...

- Cho dù thế lại càng hay, có gì mà chàng lại bất an chứ?

Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương chẳng lẽ...

Thiếu nữ hiểu ngay bên trong tất có ẩn tình liền hỏi:

- Thế nào, Ôn Thiếu Khanh đã nói những gì với chàng ?

Bạch y nhân bối rối trả lời:

- Không...không có gì.

- Rõ ràng chàng không biết nói dối ! Thiếp biết rằng nhất định hấn đã nói gì với chàng.

Bạch y nhân lấp bắp:

- Cô nương...

Thiếu nữ nói giọng kiên quyết:

- Chàng hãy nói cho thiếp biết hấn đã nói gì với chàng?

Bạch y nhân ngập ngừng một lúc mới nói:

- Y nói rằng cô nương là vị hôn thê của y...

- Thật ư ?

- Đúng thế, cô nương !

- Hấn còn nói gì nữa?

- Y còn muốn tôi không bao giờ được gặp cô nương nữa.

- Hừ chẳng trách nào chàng lạnh nhạt với thiếp như thế, như người xa lạ... Sao Ôn Thiếu Khanh dám nói như vậy ? Chẳng lẽ chàng tin hấn ?

Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương chẳng lẽ không đúng như vậy sao ?

- Không đúng !

Bồng thiếu nữ nghiêng rằng nói:

- Chàng có thể lên kiệu không ?

Bạch y nhân sửng sốt hỏi:

- Cô nương có ý gì ?

- Thiếp muốn cùng chàng đến Long Đình hỏi trước mặt xem hấn dám công nhận mình đã nói ra câu đó không ?

Bạch y nhân hồ nghi hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương không phải là vị hôn thê của hấn?

Thiếu nữ đáp:

- Thiếp không muốn nói gì vào lúc này vì nói ra chưa chắc chàng đã tin, tốt nhất hãy cùng thiếp đến hỏi hấn...

Bạch y nhân im lặng hồi lâu mới nói:

- Chắc rằng Ôn Thiếu Khanh vì khổ tâm...

Thiếu nữ ngắt lời:

- Khổ tâm gì chứ ? Hấn chỉ là kẻ ti tiện, muốn bôi nhọ thanh danh của thiếp.

Bạch y nhân nhỏ giọng:

- Cô nương....Chẳng qua vì hấn quá nặng lòng với cô nương...

Thiếu nữ quát lên:

- Ngay cả trong việc này chàng cũng bênh hấn ?

- Nhưng cô nương cũng biết yêu không phải là tội lỗi...

Thiếu nữ tức tối đổi giọng:

- Tôi biết ! Nhưng dù sao cũng không nên dùng thủ đoạn ti tiện đó ! Tôi cần phải hỏi rõ. Tiểu Thúy !

Thanh y thiếu nữ có tên Tiểu Thúy lập tức đứng nghiêm đáp:

- Có tỳ nữ !

- Người đến Long Đình bảo Ôn Thiếu Khanh đến đây gặp ta !

Tiểu Thúy dạ một tiếng định đi nhưng Bạch y nhân vội vàng ngăn lại nói:

- Tiểu Thúy cô nương xin chờ một lát.

Tiểu Thúy đành dừng bước mở to mắt nhìn chàng chờ đợi.

Bạch y nhân ngưng mục nhìn vào kiều nói:

- Cô nương có thể cho tôi nói một câu không ?

Chàng cứ nói:

- Cô nương đã không phải là hôn thê của Ôn Thiếu Khanh thì cần gì...

Thiếu nữ tỏ ra gay gắt:

- Đơn giản thế thôi sao ? Việc đâu dễ dàng thế được ? Lần này thiếp nhất định cho hấn một bài học để bớt thói đê tiện nông nhênh đi.

Bạch y nhân ôn tồn nói:

- Cô nương không phải là nữ nhân thế tục thế thì cần gì phải hẹp hòi mà không tỏ ra khoan dung...

Thiếu nữ ngắt lời:

- Sao chàng không nói thẳng ra là thiếp nhỏ nhen hẹp hòi thiếu lượng bao dung?

- Cái đó thì tôi đâu dám ? Cô nương là bậc giai nhân tuyệt đại, là người xuất thân từ thế gia....

- Chàng tăng bốc hay nói mỉa thiếp vậy ?

Bạch y nhân khẳng định :

- Trong đáy lòng, tôi cho rằng cô nương là bậc kỳ nữ đương thế duy nhất...

Giọng thiếu nữ trở lại dịu dàng:

- Cái đó thì thiếp không dám đương. Thiếp chỉ là một nữ nhân bình thường không khác gì mọi người. Thiếp không mấy may quan tâm đến việc người ta đánh giá mình thế nào, nhưng không thể để chàng coi thiếp là người nhỏ nhen hẹp hòi. Thiếp xin nghe lời chàng...Tiểu Thúy không cần phải đi nữa !

Tiểu Thúy vội trả lời:

- Xin tuân lệnh, cô nương.

Thiếu nữ lại buông giọng dịu dàng:

- Tối nay nếu không có lời chàng thì thiếp quyết không bỏ qua cho hấn đâu ! Thực ra thiếp cũng muốn tỏ rõ cho chàng thấy rằng ngoài sự giao hảo thâm tình từ lâu, thiếp chẳng có với Ôn gia quan hệ nào khác.

Bạch y nhân gật đầu :

- Tôi tin cô nương .

- Chỉ cần chàng tin là đủ ! Thực tình đừng nói thiếp không phải là hôn thê của Ôn Thiếu Khanh mà ngay cả có đúng thế thì cũng theo lời phụ mẫu. Hơn nữa tôi chưa

từng quá môn của Ôn gia thì đâu có ràng buộc gì ai ? Thiếp muốn yêu ai là tùy mình, hẳn không có quyền gì can thiệp.

Bạch y nhân không biết nói gì cho phải.

Thiếu nữ lại nói:

- Chàng đã biết nhà thiếp và Ôn gia đã có mối giao hảo từ lâu. Ôn Thiếu Khanh là độc nam, còn thiếp là độc nữ. Trưởng bối hai nhà vốn có ý định kết làm thông gia, cho rằng thiếp và Ôn Thiếu Khanh là một đôi trời định. Nếu thân sự được như định thì hai nhà trở thành một. Đối nội, mối quan hệ xưa nay càng trở nên mật thiết. Đối ngoại hai nhà càng tăng uy thế nắm chắc võ lâm trong tay mình, đó là điều hết sức thích hợp không gì bằng.

Bạch y nhân tiếp lời:

- Đúng thế cô nương, đúng là điều hết sức thích hợp không gì bằng....

- Thế nào, chàng cũng nghĩ thế sao?

Bạch y nhân hiểu mình đã lỡ lời luống cuống nói:

- Cô nương, đó là cảm nghĩ trực giác, phần lớn đều có nhận xét như thế, chẳng lẽ cô nương...

- Thiếp không nghĩ gì cả, chỉ là không thích và hoàn toàn không muốn thế.

- Cho dù cô nương không muốn nhưng không thể nói rằng không hợp.

Thiếu nữ u uẩn nói:

- Thiếp không tranh biện với chàng nữa, ngoài việc làm người ta đau khổ và thương tâm, hầu như chàng không biết làm gì khác...

Thấy đối phương không nói gì, thiếu nữ nhẹ giọng tiếp:

- Công bằng mà nói, Ôn gia nhị lão rất quan tâm đến thiếp còn hơn cả nhi tử của mình, trong thâm tâm đã coi thành con dâu của Ôn gia rồi, thường sai người đến đón về chơi và giữ lại rất lâu, muốn ở lại bao lâu tùy ý, nhưng thiếp chưa bao giờ nhận lời ở lại.

Bạch y nhân chợt bật ra:

- Cô nương làm thế khiến Ôn gia nhị lão phải khổ tâm.

Thiếu nữ thở dài nói:

- Chàng chỉ biết kết tội thiếp làm người khác khổ tâm, nhưng lại không biết ai làm thiếp phải khổ tâm đây ?

Bạch y nhân đành nín lặng.

Thiếu nữ trong kiệu lại thở dài:

- Việc đến nước này...có lẽ đành thế thôi.

Rồi chợt hỏi:

- Chắc bây giờ chàng đã biết thiếp là ai rồi chứ ?

oOo

Hồi 5

Ác Độc Hiểm Trá

Bạch y nhân nghe hỏi đến thân thế đối phương, hơi do dự một lát rồi gật đầu nói:
- Cô nương tôi biết rằng cô nương là lệnh ái của Lãnh Nguyệt môn chủ.
Thiếu nữ trong kiệu nói:

- Chàng sai rồi. Thiếp là tôn nữ của chủ nhân Lãnh Nguyệt.

Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Cô nương không phải...

Thiếu nữ ngắt lời:

- Chủ nhân Lãnh Nguyệt môn là bà nội thiếp. Cha mẹ qua đời khi thiếp còn nhỏ, được bà nội nuôi nấng mà trưởng thành.

- Thế mà tôi cứ tưởng chủ nhân Lãnh Nguyệt chính là lệnh tôn.

Thiếu nữ trong kiệu cười nói:

- Trên giang hồ ai cũng biết chủ nhân của Hàn Tinh nhưng người biết về Lãnh Nguyệt trừ nội gia và một số người trong Hàn Tinh, ngoại nhân chỉ có mình chàng thôi đấy.

- Đa tạ cô nương, tôi rất vinh hạnh...

- Vinh hạnh ư? Có thật vậy không? Giang hồ đều biết Hàn Tinh và Lãnh Nguyệt đều là hung danh, chủ nhân đều là những tên đại ma đầu khiến hắc bạch lưỡng đạo, chính tà các phái không ai nghe nói đến mà không vỡ mật kinh hồn, chỉ ngậm hận mà không dám nói. Như thiếp là tôn nữ của chủ nhân Lãnh Nguyệt thì chàng có cách nhìn nhận thế nào?

Bạch y nhân đáp:

- Thực tế tôi không thấy ở cô nương có gì đáng sợ.

- Có lẽ đó là do chàng lảng tránh sự thật, nhưng trên thực tế, hẳn là chàng hối hận vì đã quen biết thiếp. Nhất định sau khi biết rõ thân thế, chàng đã khinh thị và muốn tránh xa thiếp đúng không?

- Cô nương nghĩ thế sao?

- Chàng tự trả lời chứ sao lại đùn cho thiếp chứ? Hay là có gì khó nói?

- Không có gì khó nói cả. Đúng là Lân Nguyệt và Hàn Tinh là hai đại ma đầu đương thế, hung danh uy hiếp khắp thiên hạ. Giang hồ nghe tiếng đều kinh hồn táng đờm, nghe phong thanh thì tránh xa, thấy gần thì bỏ chạy. Thế nhưng đó chỉ là chủ nhân của hai môn phái, còn hậu thế của họ thì vô can.

- Đó là cách nghĩ của chàng ư ?

- Đúng thế cô nương.

- Nhưng sau lưng mọi người đều gọi Ôn Thiếu Khanh là ma tử còn thiếp là ma nữ.

- Tiếng ác là do đời trước tạo ra, hai vị không đáng trách.

- Nhưng thực sự người ta trưởng thành từ trong hoàn cảnh đó ít nhiều cũng nhiễm thói ác và tà khí...

- Có thể trong chừng mực nào đó do ngoại cảnh tạo ra, còn người ta cơ bản đều là thiện lương. Nhân chi sơ tính bổn thiện mà.

- Chàng cho rằng bản tính của thiếp cũng thiện lương chứ ?

- Không chỉ cô nương mà bất cứ ai bổn tính ban đầu cũng đều thiện lương cả.

- Nếu nói vậy thì bản tính của Ôn Thiếu Khanh cũng thiện lương hay sao ?

- Đúng thế cô nương

- Còn bà nội thiếp và cha mẹ Ôn Thiếu Khanh thì sao ?

- Cũng không ngoại lệ.

- Xin đa tạ chàng. Thực tình thiếp thấy bà nội không phải là đại ma đầu gì, cũng không phải là người tàn ác. Thiếp chưa thấy ai hiền từ hơn bà. Chẳng qua lão nhân gia đau đớn vì mất con, mất dâu nên nhiều khi tính khí thay đổi, tốt xấu tùy lúc. Tuy vậy lão nhân gia chưa từng giết một người nào. Thiếp không hiểu vì sao người trong giang hồ đều sợ bà như thế ?

- Cô nương nên biết rằng nhiều khi người trong thế gian miệng lưỡi vô cùng độc địa và nham hiểm. Đã nhiều người vì thế mà hàm oan đến nỗi thân bại danh liệt, nhà tan người chết...

Nói tới đó đôi mắt Bạch y nhân chợt hồng lên, ngừng bật không nói tiếp nữa.

Thiếu nữ trong kiệu không để ý đến biểu hiện khác thường của người đối thoại, tỏ ý tán đồng:

- Thiếp cũng nghĩ thế. Bởi vậy thiếp không quan tâm đến hung danh ma nữ mà thế nhân gọi mình.

- Cô nương chỉ cần ngẩng lên không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với người thì dù ai nói gì đâu quan trọng ?

Giọng thiếu nữ cảm động:

- Đa tạ chàng đã chỉ dạy. Từ nay thiếp không cần câu chấp người đời nhìn nhận mình như thế nào, nhưng thiếp lại rất muốn biết chàng nghĩ sao về mình.

Bạch y nhân nói:

- Tôi không cho rằng cô nương là một ma nữ đáng sợ.

- Thật vậy chứ ?

- Cô nương đã biết rõ tôi, sao phải hỏi câu đó ?

Giọng thiếu nữ trong kiệu bỗng run run :

- Có lời này của chàng là thiếp thấy đủ rồi. Chỉ cần chàng không coi thiếp là ma nữ, còn thế gian có đàm tiếu thế nào thiếp cũng chẳng cần lưu tâm nữa.

Bạch y nhân im lặng.

Thiếu nữ chợt hỏi:

- Bây giờ chàng biết thiếp không phải là Lãnh Nguyệt rồi chứ ?

- Tôi biết.

- Sao chàng không hỏi thiếp tên gì ? Chẳng lẽ chàng không muốn biết ?

- Vì tôi không chịu nói cho cô nương biết tính danh của mình, vì thế ...

Thiếu nữ ngắt lời:

- Thiếp không so bì chuyện đó. Họ của thiếp là Lệnh Hồ, tên là Dao Cơ.

Bạch y nhân nhắc lại :

- Lệnh Hồ Dao Cơ.

- Đúng thế. Xấu lắm phải không ?

- Không, ngược lại tên đó rất đẹp.

- Thật sao?

- Tôi nói thật mà !

- Chỉ cần chàng cho rằng tên đó không tục là thiếp thấy đủ rồi. Chàng muốn thấy mặt thiếp không ?

Bạch y nhân phát hoảng nói:

- Cô nương, tôi không dám.

Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi:

- Vì sao không dám ? Hay vì chàng sợ thiếp xấu quá làm chàng ngất xỉu ?

- Cô nương khéo đùa ! Nghe giang hồ truyền ngôn rằng trừ người thân của mình ra, cô nương chưa lộ diện mục thật của mình cho bất kỳ ai...

- À ra thế...Chàng có nghe nói về thiếp rồi ư ?

- Không giấu gì cô nương, mới bước chân vào giang hồ đã nghe nói về cô nương rồi.

- Họ nói gì về thiếp ? Tất không ngoài hai chữ ma nữ đúng không ? Đã nói là ma nữ thì tất chẳng tốt lành gì...

- Đúng là họ gọi cô nương là ma nữ. Nhưng họ còn nói rằng cô nương là một bậc phong hoa tuyệt đại, diễm mỹ vô song.

- Thật ư ? Không phải vừa xấu vừa dữ như quỷ dạ xoa sao ?

- Tôi không nghe ai nói như vậy cả.

Lệnh Hồ Dao Cơ nói:

- Thế thì lạ thật ! Chưa có ai thấy mặt thiếp, làm sao biết phong hoa tuyệt đại, diễm mỹ vô song?

- Cái đó thì tôi không biết.

- Còn ý chàng sao ?

Bạch y nhân ngập ngừng một lát rồi trả lời:

- Tôi cũng hoàn toàn có quan niệm như họ.

Lệnh Hồ Dao Cơ cười lạnh lạnh:

- Chàng chỉ phỉnh thiếp thôi, làm thiếp rất thất vọng...

- Tôi không có tính đó. Tuy nhiên dù hình thức thế nào đối với tôi không quan trọng...

- Chàng định nói rằng dù thiếp có xấu như ma hoặc dữ tướng đến thế nào cũng không để tâm ư ?

- Phải ! Tôi kết giao là bản thân cô nương chứ không phải với dung mạo.

- Nhưng đời thường thích vẻ đẹp và ác cảm với cái xấu mà...

- Đó là chuyện khác, còn kết giao bằng hữu lại là chuyện khác.

Lệnh Hồ Dao Cơ lại hỏi:

- Vậy chàng có biết vì sao ngoài thân nhân ra thiếp không lộ diện trước bất kỳ ai không ?

- Tôi không biết.

- Chàng có tin rằng ngay cả Ôn nhị lão và Ôn Thiếu Khanh cũng chưa thấy diện mục thật của thiếp chỉ có bà nội và cha mẹ đã lừa trần...

Bạch y nhân hỏi:

- Cô nương vì sao lại như vậy?

Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:

- Thiếp không chịu lộ diện trước mọi người bởi vì đã có lời trọng thệ đối với mình, không biết chàng có muốn xem mặt thiếp nữa không...

- Lời thề thế nào?

- Chàng muốn biết lời thề đó thế nào không ?

- Tôi không dám hỏi. Nhưng nếu cô nương nguyện ý nói ra...

-...Thì chàng cũng nguyện ý nghe đúng vậy không ?

Bạch y nhân gật đầu.

Lệnh Hồ Dao Cơ nói:

- Tuy nhiên sau khi thiếp nói ra lời thề của mình, không biết chàng còn muốn xem mặt thiếp nữa không ?

Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi:

- Hai việc đó thì quan hệ gì với nhau ?

- Có quan hệ. Nhưng khi đó chàng có nguyện ý xem mặt thiếp thì thiếp không thể bắt buộc được.

Tuy Lệnh Hồ Dao Cơ cố dấu sự buồn thảm trong câu nói nhưng nó vẫn lộ ra.

Bạch y nhân không muốn thiếu nữ phải phiền lòng liền gật đầu quả quyết nói:

- Cô nương cứ nói lời thề của mình đi. Cho dù thế nào tôi cũng nguyện ý xem mặt cô nương.

Lệnh Hồ Dao Cơ chứa chan hy vọng hỏi:

- Thật chứ ?

- Những lời nào tôi nói ra đều là sự thật.

- Chàng sẽ không hối hận chứ?

- Có gì mà phải hối hận chứ? Đại trượng phu một lời đã xuất như cửu đỉnh.

Lệnh Hồ Dao Cơ kích động nói:

- Vậy thì thiếp sẽ cho chàng biết. Thiếp thề là chỉ lộ diện mục trước vị hôn phu...

Bạch y nhân sửng sốt.

Lệnh Hồ Dao Cơ nói thêm:

- Lời thề đó có nghĩa là kể từ khi lộ diện mục thật của mình cho một ai, thiếp coi đó là lời hứa hôn và từ giây phút ấy thiếp đã thuộc về người đó.

Bạch y nhân đứng chết lặng như chôn chân xuống đất.

Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi:

- Chàng nghe rõ rồi chứ ?

Bạch y nhân như sức tỉnh trả lời:

- Nghe rõ rồi...

- Vậy chàng đã hiểu...

- Tôi hiểu, nhưng...

- Chàng không muốn xem mặt thiếp nữa ?

Bạch y nhân ngập ngừng:

- Cô nương...

- Chàng chỉ cần trả lời, có còn nguyên ý thấy mặt thiếp nữa không ?

Bạch y nhân trầm ngâm giây lát rồi trả lời:

- Lời đã nói ra há có thể thay đổi?

- Vậy thì tốt !

Bữa rèm cửa chiếc kiệu hơi lay động.

Bạch y nhân vội nói:

- Cô nương, tôi còn có lời này...

- Chàng còn muốn nói gì nữa ?

- Tôi thấy cô nương không nên có lời thề đó.

- Vì sao vậy ?

- Đây là việc cực kỳ quan trọng liên quan đến hạnh phúc suốt đời cô nương, chẳng lẽ đem gấn bó với chỉ một lời thề ? rất có thể...

- Chàng cho như vậy là khinh xuất ư ?

- Tôi rất hiểu hảo ý của cô nương, nhưng chúng ta mới biết nhau...

Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:

- Thiếp cho như vậy là đủ !

- Nhưng tôi vẫn thấy có gì khinh xuất...

- Tôi đã lập trọng thệ như vậy rồi, biết làm thế nào ?

- Việc này vô cùng trọng đại xin cô nương suy xét kỹ...

- Thiếp đã suy xét kỹ.

Bạch y nhân định nói thêm thì Lệnh Hồ Dao Cơ đã cướp lời:

- Chàng đừng vì tôi mà nghĩ ngợi, chỉ xin nói một câu có nguyên ý nhìn mặt tôi nữa không ? Điều này không ai ép buộc được và chàng thay đổi ý định bây giờ vẫn chưa muộn.

Bạch y nhân cười khổ đáp:

- Cô nương, tôi không còn gì để nói thêm. Nhưng tôi xuất thân từ gia hàn, bản thân không có gì danh tiếng trên võ lâm, đến nay chỉ một thân một mình không có được bất cứ thành tựu gì, ngay cả chốn an thân cũng không có. Được cô nương hạ cố đoái thương đó là kiếp trước tu hành mấy kiếp mới có được, duyên phúc ấy chỉ có trong ảo mộng mà không nghĩ có thực ngoài đời. Thế nhưng cô nương là tôn nữ của chủ nhân Lãnh Nguyệt, gia cảnh hiển hách, sự nghiệp to lớn, thanh danh mãn thiên hạ, nếu kết hợp với một người như tôi, chỉ sợ thân thế không khỏi...

Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:

- Thiếp không quan tâm đến sự dị nghị của người đời. Thiếp chọn phu quân cho mình chứ không phải cho họ. Thực tế thiếp biết rằng chọn chàng là không nhầm. Chàng hãy biết rằng thiếp không phải là người tùy tiện. Việc hôn nhân hiển nhiên là việc trọng yếu cả cả đời mình. Không giấu gì chàng trong mấy năm gần đây thiếp đã đi nhiều nơi để tiếp xúc. Trên võ lâm không thiếu gì nam nhân tuấn mỹ, danh tiếng và nhiều nhân vật thành tựu. Thế nhưng trong số họ thiếp chưa tìm được ai xứng đáng để lộ rõ diện mục thực của mình.

Bạch y nhân nói thêm:

- Cô nương, việc hôn nhân có thể không cần mai mối, nhưng ít ra cũng phải được sự đồng ý của phụ mẫu. Tôi chỉ có một thân một mình không nói làm gì, nhưng cô nương...

- Bà nội rất yêu thiếp, việc gì cũng chiều ý. Hơn nữa thiếp không phải là nữ nhi thế tục, không cần câu chấp tục lễ...

- Thế nhưng tôi ngay một chỗ an thân cũng không có, nay đây mai đó, phiêu lưu bất định còn cô nương từ nhỏ...

Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:

- Chàng sợ thiếp quen sống trong hào quang nhưng lực không chịu được cực khổ chứ gì ?

- Sự thực như thế. Tôi vẫn nhớ là lần đầu gặp nhau, cô nương đã nói...

- Dù chưa biết thế nào là cực khổ thiếu thốn nhưng thiếp nguyện ý nếm trải cùng chàng và chàng cũng nên nhớ rằng thiếp xuất thân từ một gia đình võ lâm thế gia nên có chí khí cương nghị của người võ lâm, có dòng máu võ lâm trong huyết quản. Kỳ thực nếu lấy Ôn Thiếu Khanh thì suốt đời thiếp không phải chịu gian khổ thiếu thốn chút nào. Nhưng không phải vì thế mà có được hạnh phúc. Thiếp nói như vậy là đủ nhiều rồi, chàng còn muốn hỏi gì thêm nữa?

Bạch y nhân trang trọng nói:

- Cô nương đã nhất quyết như vậy thì tôi không còn gì thêm nữa. Nhưng tôi xin có một thỉnh cầu. Tôi còn việc chưa hoàn thành, và chưa biết năm nào tháng nào mới thực hiện xong, có thể chỉ vài tháng, nhưng cũng có thể năm ba năm...

Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi:

- Chàng có việc gì xin nói cho thiếp biết. Nhà thiếp có nhiều thủ hạ rất có năng lực, chỉ cần bảo một tiếng...

Bạch y nhân lắc đầu:

- Hảo ý của cô nương tôi xin tâm lĩnh. Nhưng việc này tôi phải tự mình làm không muốn giao cho bất kỳ ai khác.

- Nhưng sau khi thấy rõ diện mục thực của thiếp rồi, lúc đó hai ta là một, chàng cần gì phải phân biệt ? chẳng lẽ ngay cả thiếp...

Bạch y nhân vẫn lắc đầu:

- Cô nương cũng không nên...

- Vì sao chứ ? Chàng có làm việc gì cũng nên có người giúp đỡ, ít nhất thiếp cũng chiếu cố đến việc ăn ở...

Bạch y nhân nói:

- Đa tạ cô nương. Tôi vô cùng cảm kích hảo ý đó, chỉ là việc này tôi phải làm một mình.

- Thôi được. Chàng đã kiên quyết như vậy thiếp cũng không dám gượng ép nữa. Nhưng dù chàng có làm việc đó suốt đời, thiếp xin nguyện sẽ chờ chàng suốt đời sẽ chờ chàng !

- Đa tạ cô nương !

- Chàng đừng nói thế ! Hãy nhớ rằng sau khi thấy mặt thiếp, chàng sẽ không phải chỉ có một mình. Trong bất cứ trường hợp nào, thiếp vẫn hiện diện trong ý nghĩ và trái tim chàng, xin chàng hãy vì thiếp mà bảo trọng ! Đừng để thiếp phải mòn mỏi đợi trông !

Bạch y nhân cảm động trả lời:

- Tôi biết. Cô nương cũng xin bảo trọng.

- Đương nhiên thiếp cũng bảo trọng vì chàng, lúc đó thiếp không còn là một cá nhân nữa. Chờ khi chàng trở lại đón thiếp, nhất định lúc đó chàng không muốn thấy một tấm thân tiêu tụy đúng không ?

Bạch y nhân định nói lời thật tha thiết nồng hậu, một lời biết ơn nhưng cổ họng bỗng tắc nghẹn lại nói không ra lời.

Giọng Lệnh Hồ Dao Cơ tha thiết:

- Thôi, thiếp biết giờ đây có nói bao nhiêu cũng không hết lời, bây giờ thiếp xuống kiệu đây.

Bạch y nhân như thấy toàn thân run lên, đầu cúi thấp.

Ngay cả chủ nhân Hàn Tinh chàng đều không sợ, vậy mà lúc này chàng thật hoảng sợ.

Lệnh Hồ Dao Cơ chợt nói:

- À...quên mất ! Chỉ lát nữa thiếp sẽ thành người của chàng. Vậy mà đến lúc này ngay đến cả tên chàng còn chưa cho thiếp biết, bây giờ chàng có thể cho thiếp biết tên mình rồi chứ ?

Bạch y nhân ngập ngừng giây lát rồi ngẩng phắt lên cả quyết nói:

- Cô nương, tôi tên là Lý Tồn Hiếu.

- Lý Tồn Hiếu ?

- Đúng thế cô nương.

- Đó là tên thật của chàng chứ ?

- Cô nương, tôi đã nói rằng lời nào mình nói ra đều là sự thật. Nếu không tôi đã không nói.

Thực ra đã có vài việc chàng đã không nói thật, nhưng đó là bất đắc dĩ, và những chuyện đó cũng đáng được lượng thứ.

Lệnh Hồ Dao Cơ cười nói:

-Vậy là thiếp đã biết tên chàng, thật là một chuyện không dễ dàng.

Lý Tồn Hiếu chưa kịp đáp lời thì đã thấy rèm kiệu lay động.

Chàng lại vội vàng cúi thấp đầu xuống, nhưng lại đột nhiên ngẩng phắt lên nhìn thẳng vào kiệu nói:

- Cô nương, có người đến.

Rèm kiệu chưa kịp vén lên đã hạ ngay xuống.

Lệnh Hồ Dao Cơ thốt hỏi:

- Ai vậy ?

Tiểu Thúy nhìn theo ánh mắt Lý Tồn Hiếu chợt kêu lên:

- Cô nương, bảy ngôi Hàn Tinh, đó là chủ nhân của Hàn Tinh rồi...

Đúng thế !

Nơi xa giữa dạ không có bảy đốm sáng lạnh hình sao bắc đẩu đang tiến đến nhanh.

Lát sau đã có thể nhận ra bóng người loáng thoáng.

Tiểu thúy lo lắng nói:

- Đúng thế cô nương. Họ gồm chủ nhân Hàn Tinh, Ôn phu nhân, Ôn thiếu chủ, Hàn Tinh Tứ Sứ, Ngân Y Bát Vệ và một người khác nữa...

Dưới ánh trăng có thể nhận thấy rõ hai chiếc kiệu đi đầu do bốn tên hắc y đại hán khiêng mỗi chiếc, trên kiệu có hai người đều bận ngân y, mặt che một tấm the mỏng không rõ diện mục nhưng cũng xác định là một nam một nữ.

Nam nhân bận ngân y may theo kiểu đạo, dáng vẻ uy nghi.

Nữ nhân hoa lệ quý phái, búi tóc cao, trang sức đầy người, mới trông cũng biết không phải thường nhân.

Hai bên kiệu, ngoài ngân y thiếu niên Ôn Thiếu Khanh còn có một thanh y thiếu niên khác, dung mạo rất tuấn mỹ.

Sau kiệu là Hàn Tinh Tứ Sứ uy chấn võ lâm, còn thêm tám người khác bận ngân bào, dáng bộ và mặt mũi đều kỳ hình dị tướng.

Đoàn người đi thẳng về hướng tiểu đình.

Lý Tồn Hiếu chừng như đã đoán được phần nào sự việc, chỉ nhú mày.

Bấy giờ chiếc kiệu đi đầu chỉ cách chưa tới mười trượng đột nhiên từ không trung bảy ngôi sao lao vút xuống lọt cả vào trong túi đạo nhân ngồi trên kiệu đầu.

Có điều đặc biệt là vị đạo nhân không hề cử động, vậy mà sao những ngôi sao rơi ngay vào túi được ?

Hai chiếc kiệu tiến thêm chừng bốn trượng thì đạo nhân đưa tay ra hiệu dừng lại.

Kiệu dừng lại nhưng vẫn không được đặt xuống đất.

Tiểu Thúy thấp giọng:

- Cô nương, họ đã đến.

- Ta thấy rồi.

Đột nhiên chiếc kiệu của Lệnh Hồ Dao Cơ được vén rèm cửa lên, mắt mọi người như được chói sáng.

Từ trong kiệu một thiếu nữ bận y phục màu vàng theo lối cung nhân vô cùng xinh đẹp, dáng ủy mỵ thong thả bước ra.

Lời đồn trên giang hồ không sai.

Quả thiếu nữ là vị phong hoa tuyệt đại, diễm mỹ vô song, với mi mục như nét vẽ, sống mũi thẳng, đôi môi hồng như đoá anh đào, băng cơ ngọc cốt, có vẻ gì đó chinh phục người ta khiến không ai dám kháng cự mệnh lệnh từ đôi môi hồng đó phát ra.

Nói rằng giai nhân nghiêng nước nghiêng thành quả không ngoa !

Lý Tồn Hiếu chợt thấy trong lòng chấn động vội cúi mặt xuống, vô cùng bối rối khó xử, như bị một luồng điện chạy qua người.

Lệnh Hồ Dao Cơ xuống kiệu xong đến trước Lý Tồn Hiếu miệng nhoẻn cười hết sức ngọt ngào nhỏ giọng nói :

- Chàng đừng lo đây còn chưa phải là diện mục thật của thiếp.

Nói xong hướng sang hai chiếc kiệu tiến thêm mấy bước.

Có tiếng thán phục cất lên:

- Lệnh Hồ cô nương thật là bậc quốc sắc thiên hương, so với lời đồn còn mỹ lệ hơn nhiều.

Lời đó phát ra từ miệng thanh y thiếu niên tuấn mỹ. Y vừa nói vừa há hốc miệng ra nhìn.

Trên mặt Ôn Thiếu Khanh hiện nụ cười đắc ý, nhưng khi ánh mắt bắt gặp Lý Tồn Hiếu thì đột nhiên nụ cười vụt tắt, thay vào đó là sự ghen tỵ và thâm độc

Lệnh Hồ Dao Cơ không thèm nhìn hấn hướng tới hai người trên kiệu nói:

- Điệt nữ không biết bá phụ và bá mẫu đến nên chậm bước nghinh tiếp.

Ngân y thiếu phụ đưa cao bàn tay trắng muốt ngọt ngào nói:

- Người trong nhà cần gì phải đa lễ ? Nào, Dao Cơ, hãy đến gần bá mẫu đi nào.

Cả giọng nói và ý tứ đều mười phần thân thiết.

Lệnh Hồ Dao Cơ cúi mình đáp:

- Điệt nữ còn có vị bằng hữu ở đây. Bá mẫu có gì sai bảo, xin cứ...

Ôn Thiếu Khanh chợt hậm hực chen lời :

- Mẹ, con nói có sai đâu ?

Ngân y thiếu phụ mắng ngay:

- Đừng lảm lời ! Ta không tin Dao Cơ muội muội của người là giống nữ nhi như thế...

Rồi quay sang nhìn Lệnh Hồ Dao Cơ, giọng dịu dàng như trước:

- Bá phụ và bá mẫu không có việc gì đâu, chỉ muốn gặp con một chút. Nên biết đã nửa ngày không gặp con...

Lệnh Hồ Dao Cơ đáp:

- Điệt nữ chưa kịp bái biệt mà đi, biết rằng mình thất lễ, nhưng do chuyện bất đắc dĩ, xin bá mẫu lượng thứ.

Ngân y thiếu phụ gạt đi:

- Người trong nhà nói gì thất lễ, nói gì lượng thứ ? Sau này con đừng nói thế nữa. Nào đến đây bá mẫu nhìn con một chút .

- Bá mẫu đã có lệnh, diệt nữ đầu dám không tuân? Nhưng bây giờ diệt nữ còn có vị bằng hữu ở đây...

Ngân y thiếu phụ cười ngắt lời:

- Bá mẫu thấy vị bằng hữu của con rồi. Nhưng con đến đây một lát có sao đâu ?

Lệnh Hồ Dao Cơ nhú mày nói:

- Xin tha tội cho diệt nữ cả gan, nhưng không biết bá phụ và bá mẫu đến đây với mục đích...

Ngân y đạo nhân chột cao giọng hỏi:

- Dao Cơ, người thật muốn biết mục đích của ta và bá mẫu người tời đây làm gì ?

Giọng nói âm trầm, ẩn chứa uy lực kinh nhân

Lệnh Hồ Dao Cơ vẫn đứng đường hoàng, bình tĩnh đáp:

- Diệt nhi thấy rằng cả bá phụ và bá mẫu cùng xuất mã, tất không phải chuyện bình thường

- Người đoán không sai ! Ta và bá mẫu người cùng xuất mã là việc hiếm thấy. Nghe nói người kết giao với một vị bằng hữu mới phi phạm nên đến xem

Lệnh Hồ Dao Cơ nói:

- Bá phụ mẫu quá coi trọng làm diệt nhi bất an quá ! Nay vị bằng hữu đó ở đây, bá phụ và bá mẫu cứ xem.

Ngân y đạo nhân nói :

- Ta thấy rõ rồi. Nhãn quan người không kém, vị bằng hữu của người cốt cách thật phi phạm.

- Đa tạ bá phụ quá khen.

Ngân y đạo nhân nói tiếp:

- Tuy rằng cốt cách bất phạm nhưng hấn đả thương Hàn Tinh Tứ Sứ làm tổn thương đến uy danh Hàn Tinh ta...

Lệnh Hồ Dao Cơ hỏi:

- Nếu vậy bá phụ đến đây là để hỏi tội ?

Ngân y đạo nhân đáp:

- Người biết đó, Hàn Tinh đến đâu là không ai dám kháng cự. Thủ hạ của ta đã bao giờ chịu nhục trước người khác đâu ?

- Bá phụ đã tìm hiểu nguyên nhân chưa ?

Ngân y đạo nhân lắc đầu:

- Ta không cần biết đến nguyên nhân thế nào, chỉ biết người của Hàn Tinh không thể bị người khi hiếp.

- Nếu vậy diệt nữ xin khẩn cầu bá phụ hãy lượng tình định nhi mà bỏ qua cho vị bằng hữu đó...

- Dao Cơ việc này liên quan đến uy danh của Hàn Tinh. Nếu ta tha cho hắn thì sau này Hàn Tinh đến đâu còn ai tuân phục nữa ?

Ngân y phụ nhân chột chen lời:

- Ông sao thế ? hai nhà có mối thâm giao mấy chục năm nay, Dao Cơ cũng như con ruột chúng ta, làm sao ông lại không lượng tình cho nó lần này chứ ?

- Ta không phải là không lượng tình Dao Cơ, nhưng bà cũng biết đó. Bấy lâu nay Hàn Tinh đi đến đâu không ai dám bất tuân. Thế mà nay...

Ngân y phụ nhân ngắt lời:

- Tôi biết. Nhưng Dao Cơ là người của chúng ta. Bằng hữu của nó cũng là bằng hữu của chúng ta, cũng đều là người nhà cả. Ai lại gây khó khăn cho người nhà. Chuyện đó truyền xuất ra giang hồ thì ông cũng chẳng vinh quang gì lắm đâu.

Ngân y đạo nhân sốt ruột khoát tay:

- Việc này bà đừng can thiệp vào thì hơn.

- Tôi phải can thiệp ! Sao lại không chứ ? Dao Cơ đối với tôi như con đẻ, vậy bằng hữu của nó không ai được động vào. Những việc khác tôi để mặc ông xử lý nhưng riêng việc này thì không. Tôi xin nhắc lại, ai dám động đến vị bằng hữu của Dao Cơ thì đừng trách tôi trở mặt tuyệt tình.

Ngân y đạo nhân đập mạnh tay xuống kiệu quát lên:

- Bà thật hồ đồ !

Nhưng đột nhiên hạ giọng:

- Muốn ta tha cho nó cũng được nhưng Dao Cơ phải chấp nhận hai điều kiện... Đó là ta coi như nể tình Dao Cơ mà nhường nhịn lắm rồi...

Ngân y thiếu phụ vội nói:

- Ông nói đi ! Tôi sẽ đại diện Dao Cơ làm chủ việc này...

Ngân y đạo nhân nói:

- Thứ nhất Dao Cơ phải lập tức theo chúng ta....

Ngân y phụ nhân cười nói:

- Ông thật là...điều kiện đó còn nói gì ? Dao Cơ không đi cùng chúng ta thì còn đi đâu ? Ta đại biểu cho Dao Cơ chấp nhận, còn điều kiện thứ hai ?

- Từ nay trở đi, Dao Cơ không được đi lại với tên bằng hữu này và hấn cũng không được tìm gặp Dao Cơ. Nếu không sẽ không được may mắn như lần này đâu...

Ngân y thiếu phụ vội nói:

- Điều kiện này hơi ép một chút đấy. Ông quá lạm quyền rồi. Việc Dao Cơ kết giao bằng hữu có gì quan trọng? Nữ hài tử phải có quyền tìm bạn tri kỷ chứ ?

Ngân y đạo nhân lạnh giọng:

- Đừng lắm lời ! Hấn đã thương Hàn Tinh Tứ Sứ mà ta chỉ hạn chế cho Dao Cơ không được đi lại với hấn, như thế là phúc tổ nhà hấn rồi. Trong hai điều kiện này, chỉ cần một điều không được...

Ngân y phụ nhân ngắt lời :

- Ông uy hiếp Dao Cơ đó ư ? Thôi được, điều kiện cũng không có gì lớn. Tôi đại diện cho Dao Cơ chấp nhận là được.

Rồi quay sang Lệnh Hồ Dao Cơ dịu dàng nói:

- Dao Cơ, không việc gì đâu ! Có bá mẫu ở đây thì không ai dám làm khó vị bằng hữu của con. Nào lại đây với bá mẫu.

Lệnh Hồ Dao Cơ từ nãy vẫn yên lặng theo dõi câu chuyện, bây giờ chợt cười nói:

- Được bá mẫu ưu ái như thế, diệt nữ muôn phần cảm kích. Thế nhưng cả hai điều kiện mà bá phụ vừa nêu ra, diệt nữ không thể đáp ứng điều kiện nào cả.

Nụ cười đắc ý của Ôn Thiếu Khanh vừa nở ra đã vụt tắt, mặt hấn tái hấn đi.

Ngân y đạo nhân mở to mắt ngồi thẳng người lên.

Phụ nhân ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào, Dao Cơ...bá mẫu vừa rồi đã thay con...

- Diệt nữ rất cảm kích sự ưu ái của bá mẫu...

- Con đã biết bá mẫu ưu ái con thì nên...

Lệnh Hồ Dao Cơ lắc đầu:

- Không phải diệt nữ không theo bá mẫu quay về, nhưng trước hết diệt nữ muốn về thăm bà nội.

- À...vậy là con muốn về thăm nhà. Con lớn như thế rồi mà vẫn nhớ bà nội đến thế sao? Thế này nha, bây giờ con hãy theo chúng ta về Long Đình rồi sáng mai bá mẫu sẽ đưa con trở về.

- Đa tạ bá mẫu, nhưng không thể thế được. Diệt nhi muốn nói với vị bằng hữu vài câu rồi đi.

Ngân y phụ nhân hỏi:

- Nhưng tại sao con cứ đứng đó hoài mà không chịu tới đây với bá mẫu ?
- Diệt nữ đã nói, vì có vị bằng hữu ở đây...
- Nhưng thế thì có sao đâu chứ ?

Lệnh Hồ Dao Cơ liền cảnh giác nói:

- Vì sao bá mẫu cần diệt nữ bước sang bên đó chứ ?

Ngân y đạo nhân chợt đánh giọng nói:

- Muốn sang thì sang chứ sao cứ hỏi lôi thôi ?

Lệnh Hồ Dao Cơ lắc đầu cương quyết:

- Vậy bá phụ xin thứ lỗi, diệt nữ không thể tòng mệnh.

Ngân y đạo nhân vỗ kiệu quát to:

- To gan !

Ngân y phụ nhân trừng mắt nói :

- Ông sao thế ? Dám uy hiếp hài nữ của tôi sao ? Đối với ai thì được, nhưng với Dao Cơ thì không được đâu.

Rồi quay sang Lệnh Hồ Dao Cơ dịu giọng:

- Dao Cơ bá mẫu không ép con nữa. Con không muốn tới đây thì thôi vậy. Chỉ là bá mẫu muốn nói tới hai điều kiện...

Lệnh Hồ Dao Cơ lắc đầu cương quyết :

- Bá mẫu lượng thứ, diệt nữ không thể đáp ứng.

Đạo nhân chỉ tay vào Lệnh Hồ Dao Cơ tức giận gầm lên :

- Người nghe xem...

Ngân y phụ nhân ngắt lời:

- Hài nữ là của tôi, hãy để tôi xử lý. Khi nào không được thì ông can thiệp cũng không muộn.

Lại quay sang Lệnh Hồ Dao Cơ:

- Con thật là...Sao nhất định cần phải theo hấn...
- Nhưng vì sao tôi lại không được đi lại với chàng chứ ?
- Con cũng biết đấy. Hấn sĩ nhục Hàn Tinh Tứ Sứ...
- Nhưng tôi biết trong việc này chàng không có lỗi.

- Hải tử, Hàn Tinh Tứ Sứ là người của chúng ta mà !

- Theo diệt nữ thì xưa nay bá mẫu xem người xét việc như một bậc hiền minh mà?

- Cho dù thế nào thì con cũng đừng nhẩn tâm để bá mẫu đau lòng, hải tử...

- Bá mẫu sao lại nói thế ? Chẳng lẽ việc con kết giao bằng hữu cũng làm cho bá mẫu đau lòng ?

Ngân y phụ nhân làm như không nghe lời châm biếm của Lệnh Hồ Dao Cơ, nói:

- Dao Cơ, người như con thì lo gì thiếu bằng hữu ?

Lệnh Hồ Dao Cơ nghiêm giọng:

- Bá mẫu cho phép diệt nữ bạo gan nói câu này. Diệt nữ chỉ cần một vị bằng hữu duy nhất mà mình ngưỡng mộ và khâm phục.

Ngân y thiếu phụ à lên một tiếng:

- Con đánh giá cao như thế mà sao bá mẫu không thấy...

Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời :

- Bá mẫu là bá mẫu, con là con. Mỗi người có một cách nhìn nhận riêng...

Ngân y thiếu phụ bỗng trầm giọng:

- Nói thế là con nhất định không chịu đáp ứng điều kiện mà bá phụ đề ra ?

- Chính thế xin bá phụ lượng thứ.

- Dao Cơ, bá phụ và ta coi con như con ruột của mình...

- Diệt nữ biết và rất cảm kích điều đó. Nhưng diệt nữ thấy rằng hai vị nhân gia không nên can thiệp quá sâu vào chuyện riêng của diệt nữ như vậy.

- Dao Cơ, không phải thế. Chẳng qua là bá phụ bá mẫu lo lắng cho con. Con và vị bằng hữu này mới quen nhau mới chưa tới nửa ngày. Người trong võ lâm tâm địa hiểm ác, con lại xuất thân từ thế gia. Nếu lỡ ra...Ai ! Dao Cơ, con là thiếu nữ thông minh tất hiểu ý bá mẫu.

- Diệt nữ hiểu. Việc này xin bá mẫu yên tâm. Diệt nữ không còn nhỏ dại gì, việc xem người xét việc con còn có chút tự tin, ai tốt ai xấu vẫn phân biệt được.

Ngân y phụ nhân hỏi:

- Nhưng con đã biết rõ về gia thế và xuất thân của hắc thế nào không ?

- Chàng xuất thân từ một gia đình bản hàn.

Thanh y thiếu niên tuấn mỹ chợt cười lên hô hô hai tiếng.

Trên mặt Ôn Thiếu Khanh chợt hiện nụ cười châm biếm.

Ngân y đạo nhân cũng hừ một tiếng.

Ngân y phụ nhân ngắt lời:

- Dao Cơ, sao con không nghĩ đến bản thân, nghĩ đến những lời đàm tiếu của thế nhân...

Lệnh Hồ Dao Cơ ngắt lời:

- Bá mẫu, tôi không muốn nghĩ gì cả. Anh hùng bất luận xuất thân thế nào. Con người chỉ phân biệt bằng sự tốt xấu. Cho dù người ta xuất thân từ gia cảnh bần hàn nhưng vẫn có lòng nghĩa hiệp chính khí thì còn hơn những kẻ ỷ vào gia nghiệp bề thế của tiền nhân mà chỉ gây hại cho đời...

Ôn Thiếu Khanh biến sắc rít lên :

- Cô nói ai...

Ngân y phụ nhân quát:

- Không được vô lễ, lui ra !

Ôn Thiếu Khanh đành cúi đầu lùi lại.

Ngân y phụ nhân nhìn Lệnh Hồ Dao Cơ thấp giọng:

- Dao Cơ, Thiếu Khanh có gì không phải...

- Bá mẫu minh giám. Diệt nhi không nói Thiếu Khanh có gì không tốt chỉ là hai người không hợp nhau.

- Bá mẫu thấy đó chỉ là tạm thời. Tuổi trẻ tính khí thường chưa được chính chắn. Khi tiếp xúc với nhau rất khó tránh những va chạm. Chính ta và bá phụ con ngày xưa cũng thế, lâu dần...

- Bá mẫu cho phép diệt nhi được nói một câu, về tình cảm hoàn toàn được tự nguyện, không thể gượng ép. Bá mẫu là bậc hiền minh chắc biết rằng...

- Nói thế chắc con đối với vị bằng hữu của con...

Lệnh Hồ Dao Cơ khẳng khái nói:

- Việc đó diệt nhi không phủ nhận.

- Vậy là con đã có ý định...

- Quả thật diệt nữ đã có ý định.

- Con đã bấm lại với bà nội chưa ! Và tự mình đã suy nghĩ kỹ...

- Diệt nữ sẽ bấm lại với bà nội nhưng không cần suy xét gì thêm. Chỉ cần tự xét thấy mình làm đúng là được .

Ngân y phụ nhân run giọng:

- Dao Cơ...con...người...Hai nhà giao tình mấy chục năm thế mà người không đếm xía đến. Vậy thì ta cũng không thể ngăn cản gì được nữa, và cũng không thể can thiệp vào...

Ngân y đạo nhân danh giọng:

- Bây giờ đến lượt ta ! Việc hai nhà thâm giao xưa nay, vợ chồng ta sẽ thanh thế cho phụ mẫu người. Đối với kẻ gần bướng, bại hoại môn phong ta không thể không can thiệp ! Nếu không ta cũng sẽ có lỗi với bà nội người !

Lệnh Hồ Dao Cơ rần giọng hỏi:

- Bá phụ nói ai gần bướng, bại hoại môn phong ?

- Người !

- Tôi tôn trọng bá phụ là trưởng bối xin bá phụ hãy biết tự trọng !

Ngân y đạo nhân giận tái mặt, hỏn hển nói không ra hơi:

- Người...người...chúng bay đâu !

Ngân y phụ nhân chột xua tay nói:

- Khoan đã !

Rồi quay sang Lệnh Hồ Dao Cơ:

- Dao Cơ, con chẳng lẽ nhẫn tâm đành để mối thâm tình của hai nhà được vui đắp trong nhiều thế hệ nay tan vỡ trong một ngày ?

- Bá mẫu mình giám, không phải lỗi do diệt nhi.

- Thôi được. Bất kể ai sai, nhưng việc hôm nay bá mẫu không thể nhẫn nại hơn, không thể nhường nhịn con được !

- Vậy bá mẫu cứ làm theo ý mình !

Từ tấm mạng của ngân y phụ nhân thấy ánh mắt sắc lạnh long lên.

Bà ta gằn giọng:

- Được lắm ! Hai nhà từ đây tuyệt giao ! Hôm nay ta sẽ không đụng đến bằng hữu của người, nhưng lần khác thì không được vậy đâu ! Nay ta đưa người về trả cho bà nội người !

Rồi vung bàn tay trắng nõn lên, một tia sáng trắng bay về phía Lệnh Hồ Dao Cơ.

Thiếu nữ đưa bàn tay lên đón lấy, đó là chiếc vòng bạc dát ngọc rất đẹp.

Cô ta ngập ngừng hỏi:

- Đây là...

Ngân y phụ nhân ngắt lời:

- Trong vòng có một mảnh giấy, đó là lời phó thác năm xưa của bà nội người gửi gắm người cho ta. Người cứ mở xem thì biết !

Lệnh Hồ Dao Cơ dùng móng tay khéo léo mở chiếc vòng làm nó tách đôi ra, nhưng bên trong đâu có mảnh giấy nào !

Nàng ngước mắt lên định hỏi, không ngờ cảm thấy toàn thân run bắn gục ngã xuống.

Lý Tồn Hiếu kinh hãi muốn động thì Ngân y phụ nhân cười khanh khách một tràng rồi đưa tay ra hiệu.

Lập tức Thanh y thiếu niên và Ôn Thiếu Khanh sấn tới chặn trước mặt chàng, tiếp đó Hàn Tinh Tứ Sứ nhanh như chớp ôm thốc Lệnh Hồ Dao Cơ đặt vào kiệu bên cạnh ngân y phụ nhân.

Tiểu Thúy biến sắc la lên:

- Ôn phu nhân, làm sao thế ?

Ngân y phụ nhân cười nói:

- Tiểu Thúy đừng sợ ! Dao Cơ tính ương bướng, bất đắc dĩ ta phải làm thế mới đưa được nó về cho bà nội chứ không có ác ý gì đâu. Người gọi mấy tên khiêng kiệu theo chúng ta về !

Dứt lời khoát tay ra hiệu.

Tám tên đại hán khiêng hai chiếc kiệu, trên đó gồm ngân y đạo nhân, ôn phu nhân và Lệnh Hồ Dao Cơ, có thêm Hàn Tinh Tứ Sứ hộ tống đi nhanh khỏi tiểu đình.

Tiểu Thúy hiểu rằng mình không thể giúp gì cho Lý Tồn Hiếu đành ra lệnh cho bốn tên trang hán khiêng kiệu đuổi theo Lệnh Hồ Dao Cơ.

Lý Tồn Hiếu sốt ruột định lao mình đuổi theo.

Thanh y thiếu niên tuần mỹ quát:

- Đứng lại ! Ôn phu nhân đưa con dâu mình đi, việc đó liên quan gì đến người ?

- Lệnh Hồ cô nương không phải là con dâu của Ôn gia.

- Nhưng hai nhà thâm giao mấy chục năm, so với người gần gũi hơn nhiều.

Lý Tồn Hiếu thấy hai chiếc kiệu đã đi xa mười mấy trượng, không muốn tranh cãi liền nhún mình lao vút lên, thế nhưng Thanh y thiếu niên và Ôn Thiếu Khanh đã liệu trước, xông tới chặn trước mặt.

Lý Tồn Hiếu đổi hướng một lần nữa lao đi.

Thanh y thiếu niên tuần mỹ cười nhạt một tiếng, phất hai ống tay áo nhằm lưng chàng phát tới.

Thấy cuồng phong ập tới sau lưng, Lý Tồn Hiếu đành xuất đơn chưởng đánh ập lại.

Hai luồng kinh lực tiếp nhau, tiêu thất vô ảnh vô hình.

Ôn Thiếu Khanh không bỏ lỡ cơ hội, vội phóng chỉ điểm tới. Đồng thời tám tên quái nhân Ngân Y Bát Vệ cũng xông lên vây lấy Lý Tồn Hiếu.

Chàng đành xuất chỉ điểm tới một tên quái nhân lao tới gần, đồng thời hữu chưởng đánh bật lại ngăn chỉ phong của Ôn Thiếu Khanh điểm thẳng vào hậu tâm mình.

Chưởng chỉ tiếp nhau, cả Ôn Thiếu Khanh lẫn Lý Tồn Hiếu cùng đáp xuống đất.

Một tên quái nhân trong Ngân Y bát vệ kêu lên một tiếng sầm muộn đổ ập xuống.

Thanh y thiếu niên bước lên cười nhạt nói:

- Chẳng trách nào Lệnh Hồ cô nương sùng ái người như thế, hóa ra thân thủ người chẳng tầm thường ! Tiếc rằng hôm nay...

Dừng lại một lát, chợt hỏi:

- Ta hỏi câu này, Lệnh Hồ cô nương nặng lòng với người như thế, người có định lấy cô ta làm vợ không ?

Lý Tồn Hiếu lãnh đạm trả lời:

- Ta không định gì cả.

- Sao thế ?

- Ta không dám kỳ vọng.

- Người cho rằng không xứng với cô ta hay sợ không đủ sức cung ứng mọi tiện nghi sinh hoạt cho cô ấy ?

- Cả hai đều có.

- Thế là phải. Nhưng đã thế sao người còn can thiệp vào ?

- Ta không muốn lệnh Hồ cô nương bị người khác dùng số đông để cưỡng bức.

- Sao lại bảo cưỡng bức? Người không nghe Ôn phu nhân bảo đưa cô ta về cho Lệnh Hồ lão thái thái quản giáo là gì ? Hai nhà thâm giao, có quyền làm như thế. Hơn nữa Lãnh Nguyệt môn còn thủ hạ ở đây mà họ chưa quản đến thì người đuổi theo làm gì chứ ?

Lý Tồn Hiếu không biết đối đáp thế nào, trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi quay mình định bỏ đi.

Thanh y thiếu niên tuấn mỹ cười hỏi:

- Người định đi đâu ?

- Người nói đúng ta không nên can thiệp vào chuyện của họ.
- Thế người định đi đâu ?
- Đã không còn việc gì thì ở lại đây làm gì?

Thanh y thiếu niên nhìn Ôn Thiếu Khanh cười hỏi:

- Thiếu Khanh huynh có định để cho hấn đi không ?
- Hấn không quản đến việc này nữa là quá tốt rồi. Chỉ là...sợ rằng Dao Cơ không chịu tử tâm cho...
- Ý huynh là...

Ôn Thiếu Khanh cười nham hiểm:

- Đương nhiên là phải làm sao cho cô ta không còn lý do nào mà hy vọng vào hấn nữa.

Thanh y thiếu niên gật đầu nói:

- Huynh đã muốn thế thì tiểu đệ phải chiều ý vậy...

Rồi quay sang Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Thiếu Khanh huynh nói thế người hiểu ý chứ ?

Lý Tồn Hiếu lạnh lùng đáp:

- Ta không hiểu.
- Hô hô ! Xem người có vẻ là người thông minh, sao cả việc đó cũng không hiểu ? Ý Thiếu Khanh huynh là để cho Lệnh Hồ cô nương tử tâm đối với người, cũng có nghĩa là buộc người phải ở đây...Người bây giờ chắc hiểu rồi chứ ?
- Ta vẫn chưa hiểu.

Thanh y thiếu niên lắc đầu vẻ thất vọng:

- Ta không hiểu sao Lệnh Hồ cô nương nặng lòng với người đến thế chứ ? Chỉ trừ thân thủ người không kém thì còn gì xuất sắc đâu ? Đầu óc u tối, ngay cả việc rõ như ban ngày cũng không hiểu. Thế thì làm sao hiểu được thú phong tình chứ ?

Ôn Thiếu Khanh góp lời:

- Ngọc Lâm huynh, chẳng cần phải nhiều lời. Đến lúc đó tự khắc hấn hiểu.

Thanh y thiếu niên gật đầu:

- Phải lắm !

Dứt lời vung thiết phiến lên, đột nhiên từ trong chiếc quạt có rất nhiều điểm li ti phát ra tạo thành một luồng ngân quang ập tới Lý Tồn Hiếu rất nhanh.

Lý Tồn Hiếu không ngờ một thiếu niên tuổi trẻ, nhân phẩm bất phàm thế lại có thể xuất thủ dễ tiện như vậy, kinh hãi nhảy tránh sang bên.

Nhưng luồng ngân quang bắn tới với tốc độ rất nhanh, chàng chỉ tránh được vùng ngực không bị trúng thương, nhưng nghe phập một tiếng, một mũi ám khí màu bạc nhỏ như lông trâu cắm vào vai xuyên sâu vào da thịt.

Thanh y thiếu niên lập tức cười to lên:

- Thế nào Thiếu Khanh huynh ? Cánh tay hấn coi như tàn phế rồi, bây giờ thì việc thu thập hấn quá dễ dàng, huynh sẽ tạ đệ thế nào đây ?

- Ngọc Lâm huynh chẳng lẽ cho rằng đệ quên được công ơn của huynh sao ?

Dứt lời song chưởng cùng phát, đánh thẳng tới Lý Tồn Hiếu.

Bấy giờ Lý Tồn Hiếu đã thấy cánh tay phải tê đi không sao nhấc lên nổi nữa, thấy Ôn Thiếu Khanh song chưởng cùng đánh tới đành phải dùng hĩa chưởng tiếp chiêu.

Nếu đối với địch nhân khác thì đơn chưởng của chàng dư sức áp đảo.

Nhưng đàng này đối thủ là thiếu chủ của Hàn Tinh uy chấn thiên hạ, thêm nữa vì bị ám khí trúng người, thực khí bị ngăn trở, công lực bị giảm rất nhiều.

"Bình" một tiếng, Ôn Thiếu Khanh đứng nguyên vị, còn Lý Tồn Hiếu bị chấn lùi đến mấy bước, khí huyết đảo lộn lão đảo muốn ngã.

Ôn Thiếu Khanh thấy vậy, mặt hiện đầy sát khí, cười hắc hắc nói:

- Ngân Châm Phá Huyết của Ngọc Lâm huynh thật lợi hại. Xem ra hấn không chịu nổi nữa rồi.

Dứt lời xuất trảo Chop tới.

Bấy giờ bảy tên còn lại của Ngân Y Bát Vệ cũng như hổ đói định lao vào ăn tươi nuốt sống đối phương nhưng chợt thấy Lý Tồn Hiếu gắng đề một hơi thực khí nhảy vút lên không .

Ôn Thiếu Khanh trong phút giây ngỡ ngác, cười thâm độc nói:

- Nếu người thoát khỏi nơi đây thì sao Dao Cơ tử tâm được ?

Nhưng hấn vừa định truy theo thì Thanh y thiếu niên chợt ngăn lại nói:

- Chẳng cần huynh phải bận tâm.

Dứt lời phát chiếc phiến, một chiếc ngân châm bay vút tới phía hậu tâm Lý Tồn Hiếu

Lý Tồn Hiếu thân còn đang lơ lửng giữa khoảng không, châm khí bị đình trệ nhưng vẫn nhận ra nguy cơ nhằm vào tử huyết, đành để thân mình rơi xuống, nhưng vẫn nghiến răng bò dậy lao đi.

Ôn Thiếu Khanh định đuổi theo nhưng Thanh y thiếu niên xua tay bảo:

- Thiếu Khanh huynh cần gì phải truy theo ? Hấn đâu có thoát được ?

Ôn Thiếu Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Ngọc Lâm huynh thấy rằng...

Thanh y thiếu niên cười nói:

- Ai chẳng biết Suu Hồn Ngân Châm của Liễu Ngọc Lâm được tẩm chất kịch độc ?

Ôn Thiếu Khanh hiểu ra cười nói:

- Thì ra thế Ngọc Lâm huynh thật chu đáo.

Thanh y thiếu niên tự xưng là Liễu Ngọc Lâm cười đầy hàm ý:

- Tôi giúp huynh diệt trừ tình địch huynh sẽ trả công tôi thế nào đây ?

- Đương nhiên huynh đệ sẽ cố hết sức để Ngọc Lâm huynh và tiểu muội sánh duyên !

Liễu Ngọc Lâm tán thưởng:

- Tuy phụ mẫu sinh ra Liễu Ngọc Lâm này nhưng chỉ Ôn thiếu chủ mới hiểu rõ ta thôi ! Thiếu Khanh huynh ! Tiểu đệ xin đa tạ trước !

Rồi cúi người bái một lễ.

Ôn Thiếu Khanh nhận lễ cười nói:

- Xin Ngọc Lâm huynh cứ lưu lại mấy ngày nữa mới trở về.

- Hô hô ! Thiếu Khanh huynh thật tinh tế ! Ở lại cùng hàn huyên với huynh mấy ngày thì càng thú.

Thế rồi hai thiếu niên nói cười xem ra rất tâm đắc, lát sau sánh vai nhau rời khỏi Tiểu Đình, mất hút vào dạ không .

Ngân Y Bát Vệ mang theo tên đồng bọn bị thương cũng nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

oOo

(Hết tập 2)